537
EBRU NİHAN CELKAN
TOPLU OYUNLARI 2

Ebru Nihan CELKAN

TOPLU OYUNLARI 2

Evim! Güzel Evim!

❖

17.31

Mitos Boyut

TİYATRO / OYUN DİZİSİ 537

EBRU NİHAN CELKAN / TOPLU OYUNLARI 2

Bu kitaptaki oyun metinlerinin
Fikir ve Sanat Eserleri Yasasından ve yasalardan
kaynaklanan tüm hakları yazarına aittir.
Yayınlanan oyunların sahnelenmesi,
oynanması, herhangi bir amaçla
eserlerden yararlanılması ancak
eser sahibinin iznine bağlı olduğundan,
bu eserlerden yararlanacak
kişi veya kurumlarla, kuruluşların,
doğrudan yazarına başvurmaları
zorunludur.

Türkiye Yayın Hakları:
© Copyright, TEM Yapım Yayıncılık Ltd., 2015

Mitos-Boyut Tiyatro Yayınları
Oyun Dizisi 537
Ebru Nihan Celkan / Toplu Oyunları 2
1. Basım: 2015

Baskı: MUTLU Basın Yayın, Topkapı-İstanbul Tel. 212. 577 72 08
Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, C Blok No. 256

Mitos-Boyut® *Yayınları*
TEM Yapım Yayıncılık Ltd. Şti
Osmanlı Sok. Osmanlı İşmerkezi 18/12 Taksim–Beyoğlu /34437 İstanbul
Tel. 212. 249 87 37–38; Faks. 212. 249 02 18
E.posta: mitosboyut@gmail.com
web: www.mitosboyut.com.tr

Mitos-Boyut® ❄ Oyun Dizisi 537

EBRU NİHAN CELKAN

TOPLU OYUNLARI 2

EVİM! GÜZEL EVİM!

❄

17.31

Mitos Boyut

İÇİNDEKİLER

Önsöz / Ebru Nihan Celkan, ... 5

'Evim! Güzel Evim!' 9

17.31, 49

Oyunlar Üzerine Yazılar, ... 97
Oyunların afişleri ve fotoğraf, ... 103
Yazarın Özgeçmişi, ... 106

ÖNSÖZ

Ebru Nihan Celkan

Zor zamanlarda hikâye anlatmak güçleşiyor. İşsizlik, mutsuzluk ve ölümler arttığında hayaller, umutlar ve iyilik küçümseniyor. Bu gibi zamanlarda aklıma dedem geliyor. Sabrın, en iyi yaptığın şeyleri sükünetle sürdürmenin bir dirayet biçimi olduğunu dedemden öğrendim; bugünlerde sıkça anımsıyorum. Yaşadığımız sıkıntılı döneme dair katmanları anlamak için oyunlarımı yazmaya devam ediyorum. Bu ikinci kitabımı iki sene önce devri daim olsun dileğiyle toprağa emanet ettiğimiz dedem **Cemal Kâhyalar**'a ithaf ediyorum.

Bu Önsöz de bir önceki kitapta olduğu gibi, tiyatronun çoğunlukla suya yazı yazmaya benzemesinden kaynaklı isimleri birçok kişi tarafından bilinmeyen ama emekleri oyunlarımızın gerçekleşmesini sağlayan kişilerin isimlerini de tarihe not düşmek için kaleme alınmıştır.

Bu kitaptaki iki oyun hanede geçiyor; hane çoğu zaman yaşadığımız tüm bir ülke, tüm bir coğrafya oluyor. Hanelerimize mutluluk gelmesi umuyorum.

17.31, benim de parçası olduğum beyaz yakalılar ve onların hayatı algılayışına dair bir kesit. 2009'da global ekonomik kriz yaşanırken hiç beklemediği bir şekilde konforlu işini kaybeden Umut ve işyerindeki en yakın iki arkadaşı bir gece bir araya gelirler. Beyaz yakalılar "Kurumsal" alanlar sayesinde hayat gerçeklerinden nasıl uzaklaşıyor, düşünce biçimleri nasıl şekilleniyor? Arkadaşlık, evlilik, aile, şirket gibi kelimelere yüklenen anlam *"içerdeyken"* ve *"dışardayken"* nasıl görünüyor?

Bu oyun için ilk teşekkür, İkincikat ve 2010 yılındaki proje ekibi **Eyüp Emre Uçaray, Sami Berat Marçalı, İpek Banu Kılar** ve **Banu Çiçek Barutçugil**'e...

Yeni kurulan bir ekip olarak yerli yazar metni yapmak

konusundaki ısrarları ve arayışları *17.31*'in sahnelenmesini sağladı, hepsine teşekkür ediyorum. **İpek Banu Kılar**'a *17.31*'i tüm nüanslarını gözeterek ve incelikli bir yorumla sahnelediği, sadece bir yönetmen değil çok iyi bir arkadaş olduğu için; Umut karakterine tutkuyla emek veren ve yorumlayan **Murat Mahmutyazıcıoğlu**'na, alt metin okuma gücüyle karakteri rahatlıkla üçboyutlu hale getiren **Deniz Karaoğlu**'na; Deniz'i oynamanın yanı sıra tanımak ve derinlemesine anlamak için çabasını esirgemeyen **Ayfer Dönmez**'e ve minimal fakat güçlü yorumuyla her izleyenin ismini merak ederek oyundan çıktığı **Özge Keskin**'e... Her birinize ayrı ayrı teşekkürler... Sadece proje ekibindeki görevleriyle sınırlı kamayıp oyunun dekorunu da yapan **Eyüp Emre Uçaray** ve sahne arkası ekibi **Aslı Egeli, Ömür Akar, Berk Öğünç, Ersen Kutluk, Meltem Tolan, Cemre Yeşil** her birinizin katkısı için teşekkürler...

*

'Evim! Güzel Evim!' aile içi şiddetin belli sınıftan kadınların bazı semtlerde, ailelerde, şehirlerde yaşanmadığı gerçeğinden yola çıkarak yazdığım bir oyun. Bu oyun ölüm istatistiklerine konu olmayan ve hayatları boyunca şiddete maruz kalmış kadınların ve çocukların hikâyelerinden sadece bir tanesi. Her evde yaşanan ve herkesin bildiği ve sustuğu "sır"ların tartışıldığı bir oyun.

İlk teşekkür, prova sürecinden başlayarak iki sezon boyunca tüm deneyimini, kalbini ve zihnini b u l u T'a ve bu oyuna veren 22 yıl sonra tiyatroya bu oyunla dönen **Füsun Demirel**'e. *"Çocuklara söz verdim; hayır diyeceksen de gel ilk okuma provasında sen onlara söyle,"* dedim. Teşekkürler ilk okumaya geldin ve bir daha gitmedin.

İlk oyundan bu yana hep beraber yol aldığımız her bir oyunda oyunculuğunun üstüne koyan **Fatih Özkan**, disiplinli yaklaşımı ile oynadığı role sonuna kadar hakkını veren **Burcu Çelik** ve rolünü hayatı belleyen, üzerine düşünmek-

ten bir saniye bile olsun vazgeçmeyen, hep daha iyiyi arayan **Özge Ertem**, tüm emeğiniz için teşekkürler.

Dramaturji başlığına sığmaları mümkün olmayan, bir Cumartesi günü tüm direncime, hayır demelerime rağmen dekoru bulup, sahneye getirip koyan, aile içi şiddet konusundaki bilgi birikiminin tümünü paylaşan **Ayşe Gül Altınay**, ekipteki herkesi sabırla dinlemekten yılmayan, karakterlerin psikolojik derinliklerini söze döken ve gülümsemesi hiç eksik olmayan **Fatih Artvinli**, *"Yazar burada böyle diyor,"* diyerek yönetmenliğime çizgi çeken, metnimi benden fazla sahiplenip derinliklerine dalan **Özlem Karadağ** sonsuz teşekküler, sizleri çok seviyorum...

Sahne arkası demekle oyuna katkılarını tam tariflemeyecek o yüzden yol arkadaşlarım diyeceğim **Cenk Karayazgan**, **Ekin Sanaç**, **Alev Topal**, **İlyas Kaya** ve gerçekten hayatımı kurtarmışlığı bile olan **Sadin Yeşiltaş**, güleryüzlerini sakınmayan **Pınar Hamzaoğlu**, **Saniye Samra**, **Öznur Yerlikaya** hepinize teşekkürler...

Bütün oyunlarımı yazmamın ana sebebi hikâyelerini ben büyürken benden esirgemeyen anneannem **Ülfiye Kâhyalar**, ne desem emeğini tarife yetişemeyeceğim annem **Hülya Celkan**, iyi kalbi ve gülen yüzüyle hep yanımda olan kız kardeşim **Açelya Celkan**, ne vakit düşsem, *"Yürümeye devam et, yürüyorsun işte,"* diyen **Derya Kösecioğlu**, buluT'u, tiyatroyu, hayatı taşırken bana el veren, omuz uzatan **Özge Ertem**, **Fatih Artvinli**, **Özlem Karadağ**, buluT'u kurmam için, oyunları yapmam için, hayata devam edebilmem için, iyi insanların varlığına beni inandırdığı için her daim sevgisini hissettiğim can yoldaşım **Ayşe Gül Altınay** ve her iki oyunda da salonu boş bırakmayan, alkışlarıyla nefesimize nefes katan seyirciler...

İyi ki varsınız...

Saygılarımla...

2015, Tuzla

EBRU NİHAN CELKAN

EVİM! GÜZEL EVİM!

KİŞİLER

MELEK	55'lerinde bir kadın
CANER	55'lerinde bir erkek
UMUT	30'larında bir kadın
YASEMİN	25'lerinde bir kadın

SAHNE DÜZENİ

Sahne ikiye ayrı parça olarak tasarlanmalıdır.
Parçalardan biri orta üst sınıf bir ailenin salonudur. Diğer parçada ise babanın alanı bulunmaktadır.
Babanın alanı olabildiğince yalın neredeyse soyut bir mekândır.
Oyun boyunca baba bir oyuncu tarafından sahne üzerinde fakat salon dışında yüksek bir platform üzerinde oyun alanıyla hiçbir iletişimi olmadan oynanacaktır.
Baba hariç diğer oyuncular baba ile olan karşılıklı sahnelerinde, babanın salonda olduğunu ve karşılarında oynadığını varsayarak oynamalıdırlar.
Oyun boyunca yemek masasına konan hiçbir şey masadan alınmaz. Masada her şey birikir.

1.

Orta üst sınıf aile salonu.
Salon: Çok düzenli, her şey yerinde. Etrafta hiç fazlalık yok. Sehpa üzerinde dekorasyon dergileri. Düzenli hazırlanmış masa. Üzerinde çeşitli yemekler.
Henüz hırpalandığı belli olan Melek, yüzü tamamen dağılmış, gözünde yaşla donmuş kalmış halde salonda yerde oturmaktadır.

Kapı çalar.
On saniye kadar sessizlik.
Kapı çalar.
Beş saniye sessizlik.
Kapı iki kere üst üste çalar.
Melek hareket etmez.
Cep telefonu çalmaya başlar. Telefon bir süre çalar.
Telefonu açmaya yeltendiğinde telefonun çalması durur.
Telefon tekrar çalar.

MELEK Alo. Efendim kızım? Yok evde değilim, yürüyüşe çıktım.
(Melek sehpa üzerindeki anahtarı alır. Çekmeceye atar.)
Anahtarını almadın mı? Tamam, tamam... Sen bir yerlerde oyalan, on dakikaya evde olurum.
(Melek ayağa kalkar. Televizyonu açar. Haberler. Yüzünü temizler. Aynada kendisini bakar. Kendine çeki düzen verir. Salona geçer, etraf zaten topludur ancak kanepeyi ve yastıklarını tekrar düzenler. Dergileri tekrar toplar. Üstünü başını sürekli tekrarlayarak düzeltir. Sofrayı toplar. Kapı çalar.)
MELEK Geldim...
(Umut gelir)

UMUT Nihayet. Neredesin anne? Çok sıkıştım.

(Hızla banyoya geçer.)

MELEK Önce bir öpseydin. Sarılsaydık...

UMUT Anne, Allah aşkına dur. Kaç saattir yoldayım patlamak üzereydim.

(Umut tuvalete geçer, konuşmasını sürdürür.)

Köprü trafiği artık delirmiş. Sen nasılsın anne?

MELEK İyiyim işte. Hafta sonu geleceksin diye dört gözle seni bekliyorum. Dolma yaptım bir de...

(Duraksama)

UMUT Anne..

MELEK Efendim kızım...

UMUT Senin yüzüne ne oldu?

MELEK Ne olmuş?

UMUT Anne sen ağladın mı?

MELEK Yooo. Yok vallahi...

UMUT Anne! Bana doğruyu söyle. Ağlamışsın...

MELEK Allah Allah, nereden çıkarıyorsun kızım. Yok öyle bir şey.

(Duraksama)

UMUT Sen yürüyüşe gittim demedin mi?

MELEK Evet, gittim.

(Kapı çalar)

UMUT Kim bu?

MELEK Baban gelmiştir. Hadi aç kapıyı.

(Kapı uzun uzun art arda çalar. Sinir bozucudur)

UMUT Tamam geliyorum.

(Umut kapıyı açar. Sanki karşısında oyuncu var gibi oyununu oynar.

Caner, kendi oyun alanında yüzü seyirciye dönük bir şekilde oyununu oynar. Caner oyun boyunca salon içindeki hiçbir oyuncuyla göz göze gelmez)

CANER Ne yapıyorsunuz? Sağır mısınız? Açsanıza kapıyı!

(Caner tuvalete gider. Tuvaletten sesler...)

MELEK Hadi acıkmışsındır. Gel sofraya oturalım.

UMUT Yasemin nerede?

MELEK Bir arkadaşıyla çıktı. O da gelir birazdan.

(Caner tuvaletten çıkar. Kanepeye oturur. Caner'in tüm bu eylemleri Caner salondaymış gibi oyuncular tarafından oynanır.)

MELEK İş nasıl gidiyor kızım.

UMUT İş işte...

(Caner televizyonda kanalları değiştirir. Futbol maçı olan bir kanal bulur ve televizyonun sesini açar)

UMUT Anne, Yasemin'i arayayım mı?

MELEK Sen bilirsin ama gelir şimdi. Biz oturalım?

CANER N'aber kızım işler nasıl?

UMUT İyi baba. Kriz yok. Gidiyor işte. Sizde ne var ne yok?

CANER Ne olsun işte. Yorgunluktan ölüyorum. Sırtım, belim her yerim ağrıyor.

UMUT Neden?

CANER Bütün hafta gezdim durdum. Pazartesi yola çıktım ancak bugün öğlen geldim. Artık vücudum kaldırmıyor. Eskiden bütün bu seyahatleri arabayla yapardım şimdi uçakla bile zor geliyor.

UMUT Gelir gelmez uyusaydın. Hepimiz için aynısı geçerli... Deliler gibi çalıştıracaklar, işleri bitince de kapı önüne koyacaklar.

CANER Ben aynı değilim.

(Duraksama)

Gerçi bana da, artık siktir git diyorlar ama hiç oralı olmuyorum. Önümüzdeki hafta sonu Mersin'de toplantı var, oraya davet etmediler.

UMUT Eee, iyi ya işte demin yoruldum demedin mi? Hafta sonu evde oturursun.

CANER Bunların hepsi orospu çocuğu. Şeref başta olmak

üzere hepsi ibne.

UMUT Niye öyle diyorsun baba?

CANER İbneye ibne denir de ondan... Babasız ya bu pezevenk... Bunlar böyle oluyor. Piç işte. Ama hayatın adaleti başka... Geçenlerde şirket yemeğine gittik. Aynı masada oturuyoruz. Bir şarkıcı çıktı sahneye bir ara döndü bizim masaya... direk gözlerini bana dikmiş geldi; "Patron sensin misin?" dedi. Masadakiler güldüler, yok falan dediler. Şeref'i gösterdiler. Şarkıcı da döndü bana, "Yazıklar olsun senin gibi dağ gibi adam bu ibişin altında mı çalışıyor," dedi. Kadın haklı. Ah bir yabancı dilim olsaydı... O zaman işte çok farklı olurdu. Senin okuduğun liseye ben gidebilseydim. Bizim babamız göndermedi.

UMUT Ben o okula gittim diye bir şey değişmedi gördüğün gibi.

CANER Acele etme. Sabırlı ol. Bak bana yıllarca o kadar ezdiler ama yerimden kıpırdamadım. Tırnaklarımla kazıdım. Oturduğum masayı odayı hepsini kendi ellerimle yaptım.

(Duraksama)

UMUT Ne maçı bu?

CANER Kasımpaşa – Mersin...

UMUT Lig maçı mı?

CANER Evet kızım!

(Caner televizyonun sesini biraz daha açar)

UMUT Yemek yemeyecek misin baba? Hadi kalk yemek yiyelim.

CANER Yok siz oturun.

(Umut sofraya oturur.)

UMUT Siz kavga mı ettiniz?

MELEK Yooo. Nereden çıkardın?

UMUT Anne doğruyu söyle.

MELEK Yok kızım ne kavgası? Bu saatten sonra kavga

etsek ne olur zaten?

UMUT Peki.

MELEK Her şey yolunda mı?

UMUT Ne bileyim anne, çalışıyoruz işte. Güya üniversite mezunuyuz, bildiğin sekreterlik yapıyoruz. Asistan diyorlar ama telefonlara bakıp evrak hazırlamaktan başka bir şey yapmıyorum işte.

MELEK Olsun. En azından para kazanıyorsun değil mi? İşsiz olduğun zamanları hatırlıyor musun? Her gün evi başımıza yıkıyordun.

UMUT Doğru diyorsun da... işte ne bileyim... Boşu boşuna okuduk. Bu muydu? Erkek olsaydım satışçı olurdum, daha çok para kazanırdım en azından.

CANER Nerede bu kız?

UMUT Kim?

CANER Kardeşin.

UMUT Arkadaşlarıyla çıkmış birazdan gelir.

CANER *(Cık, cık, cık diye ses çıkarır)*

UMUT Ne diye cıkcıklıyorsun?

(Kapı çalar)

UMUT Yasemin geldi.

(Umut kapıyı açar)

YASEMİN Merhaba abla.

UMUT N'aber fıstık? Tamam mı hazırlıklar? Aldın mı annemden alacağın eşyaları.

YASEMİN Yok daha tam toparlayamadım. En az bir güne daha ihtiyacım var. Siz ne yaptınız?

UMUT Biz de şimdi yemeğe oturduk. Hadi sen de gel beraber yiyelim.

YASEMİN Şu üzerimi değiştireyim hemen geliyorum.

UMUT Tamamdır fıstık. *(Annesine)* Bu akşam benimle mi gelecek sizde mi kalacak?

MELEK Vallahi bilmiyorum daha işim var dedi ama... Yemek güzel olmuş mu?

UMUT Harika olmuş, eline sağlık annem.
MELEK Sen geleceksin diye yaptım.
UMUT Bir tanesin. Yasemin duymasın.
MELEK Duysun canım, ona da fasulye yaptım. Fasulyeden de alsana tabağına.
UMUT Şu bitsin alırım.
(Yasemin girer)
YASEMİN N'aber baba?
(Yasemin masaya oturur)
YASEMİN Nesi var yine bunun?
(Umut 'bilmiyorum' anlamında bir hareket yapar)
CANER Sen ne biçim konuşuyorsun?
YASEMİN Ne dedim ben şimdi?
CANER Kiminleydin sen?
YASEMİN Hiç... Dışarıdaydım... Arkadaşlarımlaydım.
CANER Hangi arkadaşmış?
YASEMİN Arkadaş işte baba...
CANER Arkadaşmış... Ne çok arkadaşın oluyor...
UMUT Baba!
CANER Ayrı evde yaşıyorsunuz diye kendinizi bir bok sanmayın.
MELEK Otur yerine.
CANER Bu evin kurallarına bu eve geldiğinizde uyacaksınız. Benden sonra bir daha eve gir bak ne oluyor...
YASEMİN Delirdin mi?
CANER Sen kime deli diyorsun lan!
UMUT Otur yerine be! Yeter be!
MELEK Umut...
UMUT Yeter be! Yeter bağırma be!
CANER Bana mı bağırıyorsun lan sen?
UMUT Kalk Yasemin kalk, hazırlan gidiyoruz. Bir rahat yemek yemeyelim değil mi?
MELEK Nereye kızım? Hiçbir yere gitmiyorsunuz.
UMUT Hadi anne, kalk sen de gel.

(Duraksama)

MELEK Yemek yiyoruz.

UMUT Ne yemeği anne?

MELEK Bırak bağırsın, burası benim de evim.

UMUT Tamam. *(Kalkar)* Sen otur biz gidiyoruz. Bir yere kadar tamam, bu yaşımdan sonra bunu çekecek değilim.

(Yasemin gelir)

UMUT Geliyor musun anne?

MELEK Oturun, yemek yiyelim.

(Yasemin ve Umut hızlıca çıkarlar. Umut, kapının önünde durur annesine döner.)

UMUT Anne geliyor musun?

(Melek birkaç adım atar)

CANER Otur!

(Melek yerine oturur. Umut çıkar.
Caner televizyonun sesini açar)

2.

Salonda yerde beyaz çoraplar. Eşofman üstü. Kanepenin etrafında saçılmış gazeteler. Televizyonda spor kanalı açıktır. Kanepenin etrafı savaş alanı gibidir. Salonun geri kalan kısmı ise gereğinden fazla düzenlidir.
Bir gece önceden kalanların üzerine kahvaltılıklar masaya getirilmiştir.
Sahne, Caner kanepede oturuyor gibi oynanır.

TELEVİZYON Dün akşam ki Kasımpaşa – Mersin maçının özetlerini ekrana getiriyoruz.

(Melek içeri girer)

MELEK Çay içer misin?

(Caner cevap vermez. Televizyonun sesini açar.

Melek yemek masasına oturur. Çay içer. Çayından bir iki yudum aldıktan sonra yerinden kalkar. Etrafa saçılmış olan çorap, havlu, eşofman üstünü toplar)

CANER Çocukları aradın mı?

MELEK Evet.

CANER Gelecekler mi?

(Duraksama)

Sana soruyorum. Gelecekler mi?

MELEK Hayır.

CANER Neden?

(Duraksama)

MELEK Bana baksana sen! Dalga mı geçiyorsun?

CANER Yooo. Ne var?

MELEK Dün akşam yaptıklarından sonra neden gelsin çocuklar?

CANER Ne yaptım ki?

MELEK Allah akıl fikir versin.

CANER Ne yaptım ki; nerede olduğunu sordum, o da bana ters cevap verince biraz sesim yükseldi. Babayla çocuklar arasında küslük olmaz. Hadi kalk ara, çağır gelsinler. Pazar kahvaltımızı beraber yapalım.

(Duraksama)

MELEK Benden de özür dilemeyecek misin?

CANER Neden?

MELEK Yaptıklarını mı unutuyorsun, bizimle dalga mı geçiyorsun... Dün sabah ne yaptığını hatırlamıyor musun?

CANER Uzatma. Oldu bir kere.

MELEK Bu kaçıncı...

CANER Sen de biliyorsun, üzerimde çok baskı var. Bu evin borcu, bir taraftan arabanın taksiti... her şey üstüme geliyor. Boğuluyorum. Ne istiyorsun benden?

MELEK Normal bir aile olalım istiyorum.

CANER Öyleyiz zaten. Hadi uzatma.

MELEK Daha dün bana yine vurdun. Defalarca özür diledin, barıştık. Hâlâ huzursuzluk çıkarıyorsun.

CANER Yanlışlıkla oldu.

MELEK Bu kaçıncı...

CANER Hadi ama sanki canavarmışım gibi yapma. Seni sevdiğimi biliyorsun. Hayatta yaptığın her şeyi beni sevmen için yaptım. Bütün dayanağım yaşama gücüm sensin.

(Duraksama)

Seni kıskanıyorum.

MELEK Neyden, kimden kıskanıyorsun?

CANER Cuma günü seni ev telefonundan aradım. Ulaşamayınca...

MELEK Eeeee...

CANER Seni çok seviyorum. Seni kaybetmekten çok korkuyorum. Aklıma binbir türlü şey geldi. Sana da söyleyemedim. Dün sabah nerede olduğunu sorduğumda evdeydim dediğinde... Beynimden vurulmuşa döndüm.

MELEK Evdeydim.

CANER Telefonu açmadın.

MELEK Duymamışımdır.

CANER Özür diledim ya!

MELEK Bütün bunlar bu yüzden mi? Beni kıskandığın için öyle mi? Dün onca yoldan gelmişsin kalkıp bana durup dururken saldırıyorsun. Yetmiyor bir de akşam kızlara...

CANER Seni çok seviyorum.

(Duraksama)

MELEK Böyle gitmez.

CANER Hadi ama... Sesini duyamadığımda deliriyorum. Aklıma neler geldiğini bir bilsen. Lütfen ne olur beni anla. Seni çok ama çok seviyorum.

(Melek hareket etmez)

CANER Hadi barışalım. Kalk çocukları ara. Beraber ailecek Pazar kahvaltısı yapalım. Hadi bi' tanem. Kahvaltıdan sonra da hep beraber Eyüp Sultan'a gider bir kurban keseriz. Üzerimizde ne kötülük ne uğursuzluk varsa akıp gider.

(Melek cep telefonunu alır; Umut'u arar)

MELEK Alo Umut. Uyandırdım mı kızım?

(An)

Hadi kardeşini de al gel.

(An)

Kahvaltı hazırladım. Yalnız mı yapayım kahvaltıyı?

(An)

Aaa... Ne olacak kızım olur öyle şeyler. Babanız o sizin. Hadi...

(An)

Bekliyorum. Toplamıyorum ben sofrayı... Ta-mam yavrum.

(Melek telefonu kapatır. Etrafı hızlıca toplamaya girişir. Caner televizyonda maç seyretmeye devam eder)

CANER Maaşını göndermedin mi bu ay?

MELEK Henüz almadım.

CANER Pazartesi aldığında hemen benim hesaba yatır. Evin taksitini ödeyeceğim.

MELEK Keşke bu evi almasaydık.

CANER Bahçeli bir evimiz olsun diyen sendin.

MELEK Bir tek ben değildim.

CANER Neyse buradan dönüş yok. Kiracılar yatırmış. Bir senin maaşını bekliyorum. O da gelirse rahatlarız.

MELEK Belki bu ay hepsini yatırmayabilirim.

CANER Neden?

MELEK Boya ve tuval almam gerek. Hiç kalmadı.

CANER Sen parayı yatır, ben sana alırım.

MELEK Caner sen nereden bileceksin hangi boya hangi tuval? Ne fark eder?

CANER Beraber gider alırız. Fark etmez olur mu? Nakiti sen bana gönder, ihtiyaçlarını benim kredi kartımla alacağız. Sen beni dinle.

MELEK Tamam.

(Melek bu süre zarfında hiç boş durmaz. Etrafı temizler. Toz alır. Masaya bir şeyler koyar)

CANER Temiz beyaz gömleğim var mı?

MELEK Olması lazım.

CANER Yarın seyahate gideceğim. Bir tanesini ütülersen...

MELEK Tamam. Hangi takımını giyeceksen söyle onu da ütüleyeyim.

CANER Bir tanesini ütüle işte fark etmez. Gömlek beyaz olsun da...

(Melek içeriden ütü masasını getirir. Beyaz gömlek alır ütülemeye başlar)

CANER Bahçıvan gelmedi mi?

MELEK Geldi.

CANER Çimleri biçmemiş.

MELEK Haftaya biçerim dedi ama...

CANER Boşu boşuna para veriyoruz bu adama...

MELEK Çok az para veriyoruz o da yapmıyor...

CANER Daha ne istiyor?

MELEK Yan taraftaki komşudan aldığı daha fazlaymış.

CANER Sen nereden biliyorsun?

MELEK Yeliz Hanım geçenlerde bir kahve için uğradı...

CANER Kim bu Yeliz?

MELEK Yan komşu...

CANER Benim niye haberim yok.

MELEK Bir kahve içtik gitti.

CANER Eee, başka ne anlattı bu Yeliz Hanım?

MELEK Havadan sudan işte...

CANER Nasılmış havalar?

MELEK Çocukları konuştuk. Onunkilerden bir tanesi bu

sene sınava girecekmiş. Doktor olmak istiyormuş oğlu. Ben de bizim Yasemin'in doktor olmak istediğini ama şimdi İşletme okuduğunu falan anlattım. Doktor olmak Yasemin'e çok yakışırdı.

CANER Hiç tanımadığın insanlarla çocuklarını mı konuşuyorsun sen?

MELEK Ne?

CANER Hem eve tanımadığım insanları alıyorsun hem çocuklarını mı konuşuyorsun?

MELEK Ne var bunda bir kahve için...

CANER Kahve, demek kahve... telvesi iyi miydi?

MELEK Ne telvesi, ne diyorsun?

CANER Nereden çıktı diyorum!

MELEK Caner yapma ne olur! Delirdin mi?

CANER Tanımadığım insanlarla görüşme. Benim evime getirme.

MELEK Bir kahve...

CANER Getirme o kadar.

MELEK Allah'ım sen sabır ver.

(Kapı çalar. Melek kapıyı açar. Yasemin ve Umut içeri girerler. İkisi de selam vermeden geçerler)

CANER Babaya selam sabah yok mu?

(Kızlar yemek masasına oturur)

Hadi... Kahvaltıyı bitirin hep beraber Eyüp Sultan'a gidelim. Kurban keselim. Üzerimizde ne kötülük varsa atalım. Neye ihtiyacınız varsa onları da alır geliriz.

MELEK Çay mı içersiniz kahve mi?

YASEMİN Çay.

UMUT Kahve.

CANER Ben biraz kestiriyorum. Bitince haber verin gidelim.

MELEK Ne yaptınız akşam?

UMUT Hiç...

YASEMİN Konsere gittim.

MELEK Özgür'le mi?
YASEMİN Üff anne ya!
MELEK Ne dedim şimdi ben? Kimle gitmiş konsere?
UMUT Anne... Karışma. Anlatmak isterse anlatır.
MELEK Çökelekten alsana tabağına...
UMUT Anne...
MELEK Efendim güzel kızım, söyle.
UMUT Sen inanmıyorsun ama ben korkuyorum.
MELEK Neden korkuyorsun?
YASEMİN Ben bu adamla yaşamanı istemiyorum anne.
MELEK Allah Allah, babanız o sizin kızım. Ne demek adam?
UMUT İstemiyoruz işte.
MELEK Aaa, nereden çıktı kızım o? Neyi istemiyorsunuz?
YASEMİN Anne...
MELEK Çökelek güzel mi?
YASEMİN Ne olur bir kere sadece bir kere kabul et. Bir kere!
UMUT Yok. İstemedikten sonra olmuyor.
(An)
YASEMİN Ayrıldık.
(Duraksama)
Siz ne yaptınız akşam?
MELEK Ne?!
YASEMİN Özgür'le biz ayrıldık.
MELEK Haydaa... ne oldu şimdi?
YASEMİN Neyse işte ya, yürümedi.
MELEK Yürütmezsen yürümez.
UMUT Örnek aldığı aile siz oldukça yürümemeye devam edecek. Belki hayırlısı da budur. Kim bilir bazen yürümese de olur. Bazen inceldiği yerden kopar be anne...
MELEK Neden? Ben ne yaptım şimdi? Niye bizi örnek alıyormuş... Allah Allah, almasın!
UMUT Anne yapma ya!

MELEK Her şeyin yükünü bana mı yüklüyorsunuz? Bari siz böyle yapmayın. Ben ne dedim ne yaptım size?

UMUT Tamam ağlama anne ya!

YASEMİN Abla şu yaptığına bak. Kabasın!

UMUT Ne var? Doğrusu bu? Yalan mı?

YASEMİN Tamam da yolu yordamı var. Böyle damdan düşer gibi...

UMUT Telefonum her çaldığında acaba başına bir şey mi geldi, acaba öldü mü, yine ne oldu diye düşünmekten bıktım.

YASEMİN Ben de bunları yaşamaktan bıktım ama anneme bağırmıyorum.

(An)

Anne canım anneciğim... Çok endişeleniyoruz. Evde yalnızsın.

MELEK Korkmayın kızım. Korkaktır o. Bir şey yapamaz.

(An)

UMUT Kimin korkak olduğunu ben hatırlıyorum.

YASEMİN Abla yapma sırası değil...

UMUT Sen de hatırlıyor musun anne?

*

(Karanlık. Tek ışık Umut.)

UMUT Pas ver... pas ver oğlum? Ya hadi be!

CANER Umut! *(Sesi ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

UMUT Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başlar.

CANER Umut eve! *(Sesi ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

UMUT Geç kaldım! Alnımdaki ter saatlerdir top oynadığım için değil. Geç kaldığım için. Geç kaldığım için. Geç kaldığım için... Çevredeki her şeyin sesi kesilir. Tek bir haykırış kulaklarımda. Diğer çocuklar... diğer çocuklar bana bakıyor. Ne var? Ne bakıyorsunuz! Ver topumu eve gideceğim. Aptal erkekler! Ne bakıyorsun sümüklü! Bakmayın ulan, bakmayın ulan!

Bakmayın ulan! *(Sesi ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

Bütün ışıklar söndü, renkler yok, her yer gri, derin bir sessizlik ve birden patlayan...

CANER Umut eve! *(Sesi ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

UMUT Çocuklar dondu, kimse hareket etmiyor, hareket ederlerse ağzından ateşler çıkaran canavar onlara da bağırabilir. Soğuk bir rüzgâr esiyor. Ensemden. Çok terlemişim, üşüyorum. Eve koşmam gerek. Eve koşmam gerek. Geç kaldım. Geç kalmak ölmek demek. Koşuyorum. Koşuyorum. Koşuyorum... Belki bir tokat daha az yerim. Hadi bacaklarım. Bacaklarım on santim, bacaklarım güçsüz, yol uzun, dakikalar kısa, nefesim zorda.

CANER Umut eve! *(Ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

UMUT Apartmanın girişi, beş merdiven, asansör, 12. katta. Bekle. Bekle. Saat kaç?

18:02

"Saatini geri al!"

Ne?

"Saatini geri al!"

Ama...

"Ne olacak? Daha saat 18:00 olmadı dersin?"

Saatimi geri alayım. Alayım?

Hadi çabuk asansör 5. katta

Saatimi geri alıyorum. Saat şimdi 17:59

4.kat

3.kat

2.kat

1.kat

Zemin...

Hooopp kapıyı açıyorum. Kesif asansör kokusu. Her kata ışık yanan asansörlerden.

6. kata bas bekle.

Kalbim duracak. Kalbim duracak. Elini asansör kapısı aralarında akıp giden duvara sürme. Duvar pis duvar

elini kapar. Asansör boşluğuna düşüp ölen çocuklar. Asansör boşluğuna düşebilir miyim?
3.Kat
Çok kızmış mıdır?
4.Kat
O kadar bağırmadı sanki?
5.kat
Sadece 3 dakika geciktim.
6. kat.
Tak!
Kapıda bekliyor mu acaba?

CANER Neredesin ulan sen! *(Sesi ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

UMUT Baba... bak...

CANER Ne? *(Ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

UMUT Baba saat daha yeni 18:00... bak...

CANER Hem geç kalıyorsun hem yalan mı söylüyorsun ulan! Ha!

UMUT Baba dur!

CANER Çıkar çoraplarını...

UMUT Baba...

CANER Çıkar ulan çoraplarını. Sonra git oturma odasında kanepenin kenarına ayaklarını sok, beni bekle...

UMUT Mutfaktasın anne... Anne ben geldim! Anne baksana... Anne! Babam beni dövecek. Kafan önünde. Kafanı kaldırsana anne. Ben canavarın gözlerine bakıyorum, o zaman gözlerini kaçırıyor. Sen de baksana anne... Anne canavarın gözlerine baksana... yanında Yasemin o kocaman gözleri, ağlıyor bir yandan ona yedirmeye çalıştığın ekmeği çiğniyor.
(Kemer sesi)
Anne! Anne! Beni kurtar Anne!

*

(Genel ışık.)

MELEK Neyi hatırlıyor muyum?

UMUT Yok bir şey...

YASEMİN Neyse... anne bak böyle gitmez. Bir daha sana bir şey yaptığında polisi çağır aldır evden.

MELEK Daha neler?

YASEMİN Niye anne?

MELEK Gerek yok kızım o kadar büyütmeye. Her evde olan şeyler.

YASEMİN Her evde bunlar oluyorsa, batsın o evler...

MELEK Batsın...

(Duraksama)

YASEMİN Abla bak bunu bir dinle... Geçen gün annemi pazara götürdüm. Beraber gezelim açılalım falan bir tezgâhın önünde durduk. Nasıl heyecanlı aldı eline bir tahta kaşık: "Yasemin bunu beğenmişem"
Haydaaa... annem Azeri oldu; herhal dedim yapıştırdım cevabı: "Eee, alsana aybalam"

MELEK Yaaaa... Nasıl oldu anlamadım çıktı öyle ağzımdan işte...

UMUT Şaşkın ya! Asıl sen depremi hatırlıyor musun?

YASEMİN Ya nasıl unuturum...

MELEK Ahahahahahahahahahaaa!

UMUT Uykudayım birden dehşet bir rüzgâr çarptı yüzüme...

YASEMİN Yer zangır zangır... Ben direk babamın yanına koştum.

UMUT Ben yerimden kalkamıyorum...

YASEMİN Bu sırada annem üzerinde beyaz gecelik...

(Yasemin bir yandan taklit etmektedir.)

YASEMİN Bir o tarafa bir bu tarafa koşuyor. Bir yandan da "Ay! Ay! Ay! Ay! Hı! Hı! Hı!" Bal yapmayan arı tadında dönüp duruyor.

UMUT O ne anne ya! Korkuyor musun? Ne yapıyorsun belli değil...

MELEK Öyle oluyor işte... şaşkın şaşkın bir hal...
(An)
YASEMİN "Baba dersiniz ses yok, baba dersiniz ses yok!"
UMUT Ahahahahahaaaa.
MELEK Bu ne bu?
YASEMİN Eh aşk olsun anne hatırlamıyor musun?
MELEK Yooo vallahi hatırlayamadım...
YASEMİN Babam yine uzun bir seyahate gidecek...
UMUT Aldı bizi karşısına. Anlatıyor. Hayat dersi.
(Babasının sesini taklit ederek)
UMUT "... Gün gelir bir seyahatten beni getirirler, beyazlar içerisinde, yatırırlar salonun ortasına, üstüme de koyarlar bir bıçak; seslenirseniz nafile, nafile, baba dersiniz ses yok, baba dersiniz ses yok, baba dersiniz..."
YASEMİN Ne olmuş sağır mı olmuşsun?
UMUT Adam ölümünü anlatıyor bizimki hiç oralı değil.
MELEK Ahhahahahaa tamam tamam hatırladım. Bunu nasıl unuturum.
(İçeriden)
CANER Biraz yavaş! Uyuyoruz!
UMUT Şştttt!
YASEMİN Ne var ne yaptık? Allah Allah?
UMUT Hadi kalkın sofrayı kaldıralım da gidelim.
YASEMİN Benim hiç canım istemiyor.
UMUT Hadi ama...
MELEK Hadi bakalım gidelim...
YASEMİN Üfff... aynı arabada olmak hiç istemiyorum.
MELEK Hadi hadi bir şey olmaz... gidiyoruz. Umut, git babanı uyandır. Çıkalım artık. Eyüp müdür Sultan mıdır gidelim bakalım...

3.

Yasemin ve Melek salonda masada bir şeyler ayıklıyorlar.

YASEMİN Eee, sonra?

MELEK İşte sürekli bizim üniversitenin kantinine gelmeye başladı.

YASEMİN Sen ne diyorsun?

MELEK Ne diyeceğim kızım askeriyenin yurdunda kalan bir çocuk. Ne işim olur. İçimden geçiriyorum. Babama nasıl söylerim?

YASEMİN Niye ki?

MELEK Allah Allah o zamanlar öyle kolay değil ben kuyumcu Haydar'ın kızı çıkmışım Antakya'dan okul okuyacağım diye, dönerken yanımda bu asker çocuğunu mu geri götüreceğim?

YASEMİN Anlamadım? Niye ki?

MELEK Neyse Yasemin... Sonra bir gün yürüyüş var. O zaman ben Ecevitçi'yim. Bayılıyoruz Karaoğlan'a!

YASEMİN O ne yaaaaa Karaoğlan ne?

MELEK Öyle deme... Karaoğlan bizim için büyük bir umut o zamanlar. Ablanın adı ondan yadigâr: Umut.

YASEMİN Aaaaa...

MELEK Benim ilk mitingim. Kalktım hazırlandım. Ama nasıl süsleniyorum. Bir görsen. Biz üç yakın arkadaşız. Sema, Hayriye bir de Melek. O zamanlar Charlie'nin Melekleri pek meşhur, kendimizi onlara benzetmeye çalışıyoruz. Süslendikçe süslendik. Çıktık mitinge gidiyoruz. Aaa, bir baktık millet Kızılay'dan akın akın geri dönüyor. Ne oldu dedik? Dediler, "Miting bitti zaten meydanı ülkücüler alacak şimdi." İyi ne yapalım, biz de geri dönelim dedik ki bir de ne göreyim: Bu, yanında arkadaşları Kızılay'a miting alanına doğru gidiyor. Se-

lamlaştık. Yok, yok hiç olmaz dedim. Ne işim var benim öylesiyle...

YASEMİN Eeeeee...

MELEK İşte araya girdiler... allem ettiler kallem ettiler, biz çıktık... Espriler, iltifatlar havada uçuşuyor.

*

Işık değişir. Melek ve Caner'de tek ışık vardır.

CANER Bir hayalim var.

MELEK Diyor.

CANER Dinarsu reklamını biliyor musun?

MELEK Ah bilmez miyim? İki dünya tatlısı kız.

CANER Biri tombik biri sıska. İşte içinde Dinarsu halı olan bir ev, iki kız çocuğu bir de...

(An)

Bir de sen.

MELEK Ben öğretmen olacağım. O işadamı. İki kızımız olacak bir de içerisinde Dinarsu halı olan bir evimiz.

*

Işık değişir. Genel ışığa dönüş.

YASEMİN Ne istediyseniz olmuş.

MELEK Evet.

(An)

Eeee.. Ne oldu Özgür'le?

YASEMİN Hiç ne bileyim işte... İçime sinmiyor.

MELEK Ne içine sinmiyor?

YASEMİN Aman anne, boşver.

MELEK İyi de kızım anlatsana.

YASEMİN Ne bileyim işte. Bazen aniden çok sinirleniyor.

MELEK Bana bak yoksa sana bir şey mi yaptı?

YASEMİN Yok daha neler?

MELEK Eee o zaman? Ne siniriymiş bu?

YASEMİN Ne bileyim işte... araba kullanırken falan si-

nirlenip duruyor...

MELEK Nasıl sinirleniyor?

YASEMİN Ne bileyim işte anne. Sinirleniyor işte!

MELEK İyi tamam anlatma.

(An)

YASEMİN Anne sen yine kilo almaya mı başladın? Biraz dışarı çık, yürüyüş yap.

MELEK Dışarı çıkmaya gerek yok kızım. Baban yürüyüş bandı aldı ya...

YASEMİN Anne aynı şey mi?

MELEK Niye ne farkı var ki?

YASEMİN Açık hava, oksijen, insanlar falan...

MELEK Yok kızım gerek yok.

YASEMİN Gerek mi yok, babam mı?

MELEK Yok canım baban ne diyecek? Dışarı çıkıyorum eve geliyorum, en az üç saat gidiyor.

YASEMİN Resim de yapmıyorsun anne?

MELEK Boyalarım ve tuvalim bitti.

YASEMİN Alsana.

MELEK Alacağım.

(Duraksama)

YASEMİN Anne neden konuşmuyorsun?

MELEK Neyi?

YASEMİN Ne bileyim işte.... Olan biteni. Eskiden beri hep kendi kendine halletmeye çalışıyorsun. Olmaz böyle. Arkadaş bile bırakmadı çevrende. Yok o kötü, yok bu dedikoducu, yok onun başkalarıyla ilişkisi var, yok yabancıları eve alma... İçine ata ata bir yerde...

MELEK Ailede olur öyle şeyler.

YASEMİN En azından bizimle konuş.

MELEK Konuşuyorum ya kızım, her şeyi anlatıyorum.

YASEMİN Keşke tekrar onu eve almadan önce bize de sorsaydın anne.

MELEK Kötü mü oldu? Bir aradayız işte...

(Duraksama
Kapı çalar)
Baban gelmiştir. Hadi aç kapıyı.
(Kapı uzun uzun art arda çalar. Sinir bozucudur)

YASEMİN Tamam geliyorum.
(Yasemin kapıyı açar. Sanki karşısında oyuncu var gibi oyununu oynar.)

CANER Neredesiniz? Kaç kere çalacağım kapıyı. Altıma işeyecektim be!

YASEMİN Tamam babacım ya, açtım işte...
(Caner tuvaletten çıkar. Kanepeye oturur. Bu sahne, sahnedeki oyuncular tarafından oluyormuş gibi oynanır.)

CANER Yasemin bana bir bardak su getir.

YASEMİN Tamam.
(Caner televizyonda kanalları değiştirir. Maç olan bir kanal bulur ve televizyonun sesini açar. Yasemin sahneden çıkar)

CANER Telefon faturaları geldi.
(Duraksama)
Kiminle bu kadar konuşuyorsun anlamıyorum ki?

MELEK Kiminle konuşacağım. Annemle kızlarla...

CANER Kontörlü hatta geçireceğim seni.
(Yasemin gelir. Suyu masaya koyar. Masaya oturur.)
Kırıkların mı var nedir?
(Yasemin'in telefonu çalar)

YASEMİN Efendim. Hı hı... İyiyim sen?

CANER Al bu da sana benziyor işte.

MELEK Ne diyorsun Allah aşkına!

CANER Orospunun kızı orospu olur, diyorum.
(Melek yerinden kalkar. İçeri gitmek ister.)
Ne oldu? Zoruna mı gitti?
(Yasemin gelir)

YASEMİN Ne oluyor yine...

CANER Ne bağırıyorsun sen de?

YASEMİN Bağırmıyorum. Bir gün de huzurlu olsun bu ev ne olur ya!

CANER Huzur istiyormuş! Siktir git huzuru kimin koynunda buluyorsan.

*

Karanlık. Tek ışık Yasemin.

YASEMİN Makarnayı çok seviyorum. Annem ketçapla yüz çiziyor makarnaya, zeytinden gözler, biberden ağız yapıyor. Makarnadan kadın. Hadi anne yardım et bana makarna çatalımdan kayıyor...

CANER Umut! *(Sesi ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

YASEMİN Babam yine ablama bağırıyor. Çoğunluk anneme bazen ablama... Bana bağırmıyor. Beni görmüyor. Ya da tombik kara bir kız görüyor ve sevmiyor.

CANER Umut! Eve! *(Ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

YASEMİN Geç kalma abla. Ne olur geç kalma. Annem yumurtayı uzatıyor. Kafası masada. Kafasını kaldırmıyor. Anne heyooo anne baksana bana... Annem çok güzel. Ağladığında rimelleri akıyor ama o zaman da güzel. Annemin bal rengi gözleri var ablamın mavi, benimkiler siyah. Zeytin gözlü diyorlar bana zeytin gözlü...

CANER Umut! Eve! *(Ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

YASEMİN Geç kalma abla, hadi koş abla. Babam olduğu yerde dört dönüyor. Kızmış...

(An)

Neye kızdın baba? Bugün kızmasan?

(Duraksama)

Bağırırken boğazında damarları kocaman şişiyor görünüyor, gözleri kızarıyor... Bağırırken çok yoruluyor, yoruldukça daha çok...

CANER Umut! Eve! *(Sesi ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

YASEMİN *(Mırıldanma)* Babam çok yakışıklı, annem çok

güzel. Babam çok yakışıklı...

(An)

Babamın sesi arasına kuşlar giriyor. Bir kuşlar bir babam... Bir kuşlar bir babam...

(An)

(Mırıldanma) Rımrımrımrımlalalalala...

(Duraksama)

CANER Neredesin ulan sen!

YASEMİN Ablam saatini gösteriyor. "Geç kalmadım."

CANER Hem geç kalıyorsun hem yalan mı söylüyorsun ulan! Ha!

YASEMİN Baba dur!

CANER Çıkar çoraplarını...

YASEMİN Baba...

CANER Çıkar ulan çoraplarını. Sonra git oturma odasında kanepenin kenarına ayaklarını sok, beni bekle...

YASEMİN Anne... anne kaldırsana başını. Anne... anne niye duruyorsun. Hadi kaldır başını hadi anne...

(Kemer sesi)

YASEMİN Anne! Yardım et! Anne, ablamı öldürecek hadi...

*

Işık değişimi.

YASEMİN Yeter!

(Yasemin hızlıca kapıdan çıkar)

MELEK Ne istiyorsun? Deli misin? Sen bizim başımıza bela mısın? Niye yapıyorsun bunu? Huzurlu bir şekilde oturamayacak mıyız?

CANER Ne yaptım ki ben?

MELEK Allahım bana sabır ver.

(Telefon çalar)

Bıktım artık. Bıktım senden de bıktım.

CANER Asıl ben senden bıktım. Ah annem nasıl haklıy-

mış bana ikinci el alma demişti.

MELEK Ne diyorsun sen?

CANER Ne o ikinci el değil misin?

(Telefon çalar)

MELEK Allahından bul, Allahından bul!

CANER Sanki Allahın varmış gibi...

(Melek telefonu açar)

MELEK Alo. Efendim anne! İyiyim iyiyim sen nasılsın? Yooo yok bir şey uyuya kalmışım televizyonun başında. Babam nasıl? İyi, kızlar da iyi. Caner de iyi ne yapsın işte işe gidip geliyor. Hava ısındı mı oralarda? Burası hâlâ çok soğuk...

4.

Umut salonda uyuklamaktadır. Televizyonda kadına yönelik şiddet ile ilgili araştırma sonuçları veren bir program açıktır.
Yasemin girer.

YASEMİN Neredeyse bitti...

(An)

Abla?

(An)

Abla sana diyorum...

UMUT Uyuyakalmışım. Her şeyin tamam mı?

YASEMİN Ufak tefek bir şeyler kaldı... Kitaplar falan onlara sonra bakarım.

UMUT Gidiyorsun...

YASEMİN Sonunda.

UMUT Umarım çok güzel olur her şey...

YASEMİN Bakalım. Önce yüksek lisans sonra belki doktora... kim bilir belki orada kalırım.

UMUT İster misin? İngiltere'de yaşamak?
YASEMİN Bilmem. Her yer buradan iyi görünüyor.
UMUT Özgür ne olacak?
YASEMİN Zaten yürümüyordu. Bahane olur bitirmek için.
UMUT Öyle diyorsan...
YASEMİN Sen nasılsın abla?
UMUT Bilmem. İyiyim işte...
YASEMİN Kilo aldın.
UMUT Öyle mi? Hiç farkında değilim.
YASEMİN Biraz kendine baksan keşke... İş nasıl? İyi gidiyor mu? Mutlu musun?
UMUT Bilmem. Tek yaptığım ne verirlerse onu yapmak. Biri sorsa ne iş yapıyorsun ne cevap veririm bilemiyorum.
YASEMİN Ama para kazanıyorsun.
UMUT Evet ve ne iş yaptığımı bilmiyorum. Hepsinden daha iyi olduğumu biliyorum. Bazen bana söylenenleri yapmak istemiyorum. Çığlıklar atarak oradan uzaklaşmak bir daha arkama bakmamak istiyorum.
YASEMİN İstediğin zaman benim yanıma gelebilirsin.
UMUT Bak sen. Yerleştin bir de beni yanına alıyorsun. Canını sıkan biri olursa gelirim ve ona...
YASEMİN Aman yok istemez. En son o hatayı on yaşında yaptım. Gittin kızı dövdün.
UMUT Eee sana şişko demişti. Döverim tabii...
YASEMİN Ayıp sana...
UMUT Ağlıyordun.
YASEMİN Evet.
UMUT Aman sana da yaranılmaz zaten. Oh iyi yapmışım.
YASEMİN Sonra annemden yedin paparayı...
UMUT Ne kızmıştı.
YASEMİN Her zamanki gibi sana kızmıştı.
UMUT Olsun.

YASEMİN Kime ne zaman bağırması gerektiğini bir öğrense...

UMUT Üzerine gitme. Bazı şeyler değişmiyor.

YASEMİN Aman bir şey demiyorum anneciğine; hem kızar hem laf söyletmez. İki dedikodusunu yaptırmıyorsun.

(Duraksama)

Abla baksana hâlâ yok mu biri?

UMUT Yok.

YASEMİN Bitmedi mi yas?

UMUT Yas falan da yok. Olmayınca olmuyor.

YASEMİN Evlenme teklifini kabul edecektin...

UMUT Öyle mi dersin?

YASEMİN Tabii, Ali Ağabey iyi biriydi.

UMUT Evlensem ne olacak?

YASEMİN Aferin... Ne iyi örnek oluyorsun bana.

UMUT Yahu sen bana ne bakıyorsun. Ben on beş yaşında âşık oldum, otuz yaşına kadar sürdü. Başka birini mi tanıdım? Tanısaydım belki böyle demezdim. Aynı şey mi? Biz yolda tükettik. O yüzden fazla uzatmadan evlenmek lazım.

YASEMİN "Kısmet... alın yazısı... kader... dram... Her Perşembe Kanal Umut'da saat 21:00'de!"

UMUT Soytarı! Bir de benimle dalga geçiyor.

(Duraksama)

YASEMİN Annem sana emanet.

UMUT Ne yapmak lazım bilmiyorum. Nasıl tekrar affetti ve eve aldı aklım almıyor.

YASEMİN Belki ben gitmeden bir kere daha karşımıza alırız. Tekrar konuşuruz.

UMUT İşe yarar mı?

(Telefon çalar.)

YASEMİN Babam arıyor. Ufff...

(Telefon çalar)

Aç şimdi huzursuzluk çıkmasın.

UMUT Alo... Efendim baba? İyiyim sen nasılsın? Evdeyim. Yok sizdeyim. Yasemin eşyalarını topluyor, akşam bende kalacakmış, onu alıp gideceğim. Yok sağ ol. Param var. Hadi görüşürüz.

YASEMİN Ne diyor?

UMUT Neredesin? Bir şey lazım mı? Falan filan...

(Telefon çalar.)

YASEMİN Babam arıyor.

(Telefon çalar. Bu sırada Melek içeri girer)

YASEMİN Alo... efendim baba iyiyim, evdeyim. Demin aradın ya ablamı... iyi tamam tamam. Yok bir şey lazım değil.

UMUT Ne dedi?

YASEMİN Benim de sesimi duymak istemiş...

(Telefon çalar)

MELEK Alo efendim? İyiyim Caner. Evet kızlar burada. Yoo, bir şey lazım değil.

(Telefonu kapar.)

Odanda hiçbir şey kalmadı. Bomboş görünüyor. Yarın temizlerim artık...

UMUT Anne otursana biraz.

MELEK Tamam bir çay koyayım geliyorum.

UMUT Sen otur ben çay koyarım.

YASEMİN Ne yapacaksın odamı?

MELEK Vallahi kendime resim atölyesi yapabilirim.

YASEMİN Oh ne güzel olur canım annem.

UMUT Çayı koydum.

(Umut ve Yasemin bakışırlar. Arada Melek'e bakarlar)

MELEK Ne oldu? Niye bakıyorsunuz öyle?

YASEMİN Anne biraz konuşalım mı?

UMUT Babamı neden tekrar eve aldın?

MELEK Ben...

YASEMİN Neden bunu yapıyorsun? Hem kendine hem

bize?

MELEK Peki. Beni bir dinleyin o zaman.

(Umut ve Yasemin hevesle dinlemeye başlarlar)

MELEK Bakın bu evin borcu ödensin...

(İkisinin birden hevesi kırılır)

UMUT Anne... mesele o değil. Boşver evi, hiçbir şey senden daha kıymetli değil.

MELEK Eve geri almak zorundaydım kızım. Siz bilmiyorsunuz. Bir sürü insan aradı. Araya bir sürü insan girdi. Kapıma kadar geldi, dizlerinin üzerinde yalvardı. Bunca yıllık evlilik... Nasıl olacak? Ne yaparım? Böyle şeyleri size söylemek öyle zor ki... Hiç evlenmediniz.

YASEMİN Senin hiçbir şeye ihtiyacın yok.

MELEK Tamam bu son dedim zaten. Bir daha olmayacak dedi. Siz de babanızla ve benimle biraz daha fazla vakit geçirseniz her şey düzelecek.

YASEMİN Bu son olmayacak.

(Duraksama)

UMUT Bunu yaşayan bir tek sen değilsin anne. Herkesin başına gelebilir. Her gün gazetede gördüklerin senin gibi kadınlar.

MELEK Olur mu hiç kızım, onlar elleri mahkûm, okumamış, kocasının eline bakan kadınlar.

UMUT Yani?

MELEK Yani aynı değiliz.

YASEMİN Anne yine sen bilirsin. Biz seni merak etmekten yorulduk.

MELEK Biliyorum.

UMUT Neyi?

MELEK Yorulduğunuzu. Bir bir evi terk ediyorsunuz. Neden gittiğinizi biliyorum.

YASEMİN O kadar inatçısın ki. Aptal âşık genç kızlar gibisin. Katlanamıyorum bazen sana, hakikaten katlanamıyorum.

UMUT Ne olur artık erteleme...

MELEK Tamam. Gelmeyin üstüme. Bir daha olursa...

UMUT Oluyor zaten. Sürekli oluyor. Durduğunu sanıyorsun. Ama yine. Bir kere vuruyor affediyorsun. Sonra tekrar ve bu sefer daha da kötü bir şekilde...

MELEK Umut! Yeter dedim. Bir şey olduğu yok. Ben iyiyim. İstediği kadar bağırsın çağırsın. Bu evi terk etmeyeceğim.

(Melek yerinden kalkar. Etrafı toparlar)

MELEK Yarın akşam yemeği beraber yiyoruz değil mi?

YASEMİN Evet. Zaten kitaplarımı falan düzeltmem gerek. Yarın akşam burada kalıyorum. Sonra hoooppp ver elini Londra...

MELEK Sabah kahvelerini kimle içeceğim şimdi?

YASEMİN Telefonla ararsın, karşılıklı içeriz. Bir yandan da dedikodumuzu yaparız.

UMUT Vay vay vay... Oh ne güzel ya vallahi kimse benimle sabah kahvesi falan içmiyor.

(Kapı çalar)

MELEK Babanız herhalde. Eeee bu akşam yemeğe kalmayacak mısınız?

(Kapı uzun uzun art arda çalar. Sinir bozucudur)

5.

Salon. Yasemin kanepede oturmuş eşyalarını topluyor. Caner içeri girmiş gibi Yasemin oynar.

CANER Burada mıydın?

YASEMİN Buradan bir kaç kitap alacaktım...

CANER Al bakalım. Gitme vakti geldi demek?

YASEMİN Fazla bir şey kalmadı.

CANER Keşke kalsan...

YASEMİN Bunu çok konuştuk baba...
CANER Buradaki okulların köküne kıran mı girdi?
YASEMİN Yok ama...
(Eline aldığı kitaptan okur gibi yapar)
YASEMİN "Kalbi kırık çocuklar kaçarlar."
CANER Ne demek o?
YASEMİN Baba...
CANER Ben mi kırdım kalbini? O yüzden mi gidiyorsun?
(Duraksama)
Peki kızım öyle olsun...
YASEMİN Ya baba ya! Niye böyle...
CANER Ne dedim?
YASEMİN Niye böylesin?
(Duraksama)
Önce kırıp döküyorsun sonra yapıştırmak için bir sürü çaba harcıyorsun... sonra yine kırıyorsun sonra yine aynı, yine aynı...
CANER Biraz daha büyüdüğünde...
YASEMİN Büyümek mi kaldı? Yirmi beşime geldim. Hiçbir şey anlamadım.
CANER O kadar oldun mu sen?
(Duraksama)
YASEMİN Açık konuşalım mı?
(Duraksama)
Evet baba, yirmi beşe geldim. İşsizim. Ne yapmak istediğimi, nerede yapmak istediğimi, nasıl yapacağımı hiç birini bilmiyorum ve hâlâ annemle sen kavga edeceksin diye huzursuz uyuyorum. Kimseyi sevemiyorum. Birini seversem, bağıracak diye ödüm kopuyor.
(Duraksama)
Gülme. Gerçek bu!
(Duraksama)
Bizi seviyor musun baba?
(Duraksama)

Beni seviyor musun?
(Duraksama)

CANER Yoruldum.

YASEMİN Bizi de yordun. Artık dur. İstediğin kadınla evlendin, iki kızın oldu, bir sürü paran var, evin var. Üniversitedeki hayallerinin hepsi oldu. Artık durabilirsin, sakinleşebilirsin.
(Duraksama. Caner televizyonu açar. Maç sesi. Sesi yükseltir)

6.

Maç sesi. Umut salonda; Caner kendi alanında televizyonu izliyor, bir yandan konuşuyorlar.

UMUT Yaramaz mıydın sen baba?

CANER Hem nasıl. Deden albay. Yazları askeri kampa gidiyoruz. Nerede jip görsem çalıp geziyorum. Askerler peşimde...

UMUT Üniversitede?

CANER Off. Seninle yarışırdım.

UMUT O kadar?

CANER Annenle tanışana kadar fırtınaydım, sonra söndüm.

UMUT Sağcı mıydın? Solcu muydun?

CANER Askeri yurtta kalıyordum.

UMUT Yani...

CANER Maç izliyorum kızım.
(Duraksama)

UMUT Peki bir şey daha soracağım.

CANER Amma soru sordun. Nedir?

UMUT Ben doğduğumda neredeydin?

CANER Kaç kere anlattık. Askerdeydim.

UMUT Nerede?

CANER Hakkari'de...

UMUT Ocak 80? Yuh! O yıl askerde miydin?

(Caner televizyonun sesini yükseltir. Maç sesleri)

CANER Ne kadar oldu maaşın?

UMUT Baba niye soruyorsun?

CANER Allah Allah, babanım kızım, ben soramaz mıyım? Yetiyor mu? Yetmiyor mu? Destek lazım mı?

UMUT Çok değişmedi. Aynı seviyelerde ve yetiyor, destek istemez.

CANER Mesela borç istesem... ne kadar borç verebilirsin?

UMUT Borç mu istiyorsun baba?

CANER Yok şimdi değil belki yılbaşında.

(Duraksama)

Sana bir ev alalım.

UMUT Ben ev falan alamam baba...

CANER Neden?

UMUT Peşinat falan onları nasıl ödeyeceğim. Ev kirası üzerine bir de kredi ödeyemem.

CANER Şöyle yapalım. Ara ödemeleri ben yaparım. Sen bankaya borçlanmazsın bana borçlanırsın. Mesela aylık bin lira bin lira bana öde. Sonra ev teslim edilince ara ödemeleri böleriz, onları da bana rahatça ödersin.

UMUT Yok istemiyorum.

CANER Ah kızım ah, paranı biriktir.

UMUT Biriktiriyorum.

CANER Sen bilirsin. Hayat senin. Yarın bir gün biz olmayacağız, o zaman zorda kalırsan kafanı duvarlara çok vurursun.

UMUT Ben yolumu bulurum.

CANER İyi yolun açık olsun.

UMUT Niye bu kadar ısrar ediyorsun?

CANER Tutkuların olsun kızım. Bu hayatta tutkuların olsun.

(Duraksama)

UMUT Annemler nerede?

CANER Ne bileyim ben kızım, kim bilir neredeler?

UMUT Niye öyle diyorsun baba?

CANER Ne diyorum?

UMUT Biliyorsun nerede olduklarını, sanki haberin yokmuş gibi.

CANER Neyse...

(Kapı çalar)

UMUT Geldiler.

YASEMİN N'aber abla?

UMUT Annem nerede?

YASEMİN Onun biraz daha işi var. Benim işim bitti, erken gelip çorbayı koyayım dedim.

UMUT Yarın kim seni havaalanına bırakacak.

YASEMİN Annem.

UMUT Çok özleyeceğim seni...

YASEMİN Ben de seni canım ablam...

UMUT Bayramdan önce gelmezsin de şimdi sen.

YASEMİN Gelmem herhalde. Annem sana emanet.

(Kapı çalar)

YASEMİN Annem geldi.

(Melek girer. Saçları fönlenmiştir)

MELEK Hoş geldin kızım.

UMUT Hoş bulduk anne.

MELEK Hemen sofrayı hazırlıyorum. Senin canın mı sıkkın?

UMUT Yooo...

YASEMİN Abla gelsene biraz odamda birkaç şey var sana göstermem gereken. Kitaplar falan almak istersin belki?

UMUT Hepsini götürmüyor musun?

YASEMİN Nasıl götüreyim o kadar kitabı bazılarını...
(Yasemin ve Umut çıkar)
CANER Neredeydin sen?
MELEK Efendim?!
CANER Nereden geliyorsun böyle?
MELEK Kuaföre gittim ya, Yasemin'le beraber.
CANER Kim ödedi bunun parasını?
MELEK Ben ödedim, kim ödeyecek?
CANER Bunlar için mi yatırmıyorsun maaşını bana?
MELEK Sana maaşımı artık vermeyeceğimi söyledim.
CANER Kırıklarınla mı yiyorsun lan maaşını?
MELEK Bu akşam seninle hiç uğraşamam. Kızım yarın gidiyor, bu yemeği zehir etmene izin vermeyeceğim.
CANER Zehir mi?
MELEK Caner! Yeter!
(Caner'in tokat atma sesi. Melek yere düşer küçük bir ses dışında bir ses çıkarmaz. Yerinden kalkar.)
MELEK Caner Allah aşkına yapma. Çocuklar duyacak.
CANER Duysalar ne olur lan!
MELEK Caner bak Yasemin yarın yola çıkıyor. Böyle mi geçsin son gecesi.
(Bir tokat sesi daha gelir. Melek yine yere düşer fakat ses çıkarmaz.)
MELEK Allah aşkına çocuklar gitsin sonra.

*

Karanlık. Tek ışık Melek.

MELEK Büyük sokakta oynamayı çok seviyor. Varsa yoksa top. Küçük ne isterse onu giyinmeyi seviyor, kışın yazlıkları yazın kışlıkları. Caner bağırmayı seviyor.
CANER Umut! *(Ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*
(Melek, Caner ile olan konuşmalarını Caner'e duyurmayacak şekilde yapar.)
MELEK Böyle bağırma komşular duyacak. Sanki biri öl-

müş gibi... Bağırmak değil bu haykırmak.

CANER Umut, eve! *(Sesi ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

MELEK Bu çocuk niye geç kalıyor böyle. Biliyor babasını. Geç kalmaması lazım. Acaba bir şey söylesem mi? Yok. Olay büyümesin. Şimdi ben bir şey söylersem daha çok sinirlenir.

CANER Umut, eve! *(Ürkütücü yükseklikte olmalıdır)*

MELEK Aslında çok vicdanlı biri. Ramazanda falan hep bizden düşkün olanlara yardım dağıtıyor. Sinirlendirmeyeceksin. Yoksa iyi biri. Vicdanlı... Birçokları için Hızır gibi.

(An)

Bana bakıyor. Hızır'ı yüksek sesle mi söyledim acaba? Yok. Yok, yok ben sana bakmadım. Bu çocuk hep böyle babasını kızdırıyor. Sana bir saat verilmiş. O saatte evde ol değil mi? Ya hepimizi kapı önüne koyarsa, ne yapacağız? Bilmediğimiz kimseyi tanımadığımız şehir, evdekileri arayamam. Rezil oluruz. Nasıl söylerim? Kimseye söylenmez ki? "Koskoca Haydar Bey'in kızı dayak yiyormuş evden kaçmış..." Yok yok. Geçecek hepsi geçecek. Çok baskı altında. Borçlar bitince huzurlu olacak evim, benim güzel evim...

UMUT "Geç kalmadım."

MELEK Ah! Kızım niye yalan söylüyorsun. İyice çıldıracak... Babaya yalan söylenmez! Babanın sözünden çıkılmaz.

UMUT Baba...

YASEMİN Anne... anne kaldırsana başını. Anne... anne niye duruyorsun. Hadi kaldır başını hadi anne...

(Kemer sesi)

MELEK Aslında vicdanlı bir adamdır. Hatta üniversitedeyken bana hep nergis alırdı. Bir şarkımız vardı. Neydi? Hah hatırladım: "Baharı bekleyen kumrular gibi sen de beni bekle sakın unutma"

(Kemer sesi artar. Şarkıyla karışır. Bir süre kaos...)

*

Tekrar ışıklar eski haline gelir.
Melek yerden kalkar.

MELEK Bir kere daha vurursan. Bağıracağım.
(Duraksama)
CANER Bağır. Hadi bağırsana lan, rezil olmak istiyorsan.
MELEK Sana söyledim. Bir daha sakın bana yaklaşma!
CANER Ne yaparsın lan!
(Umut ve Yasemin hızlıca salona girerler)
UMUT Ne oluyor? Anne? Sana bir şey mi yaptı?
MELEK Evet.
YASEMİN Yüzüne ne oldu böyle? Sen...
UMUT Vurdun mu?
CANER Ne oluyor lan! Size ne... karışmayın siz!
UMUT Bir daha anneme dokunursan...
CANER Ne olacak? Ne yapacaksın? Dövecek misin?
UMUT Beni dinle! Beni iyi dinle, sana bir kere söyleyeceğim. Bir daha anneme dokunmayacaksın!
(An)
CANER Görüyorsun değil mi yaptığını? Çocukları bana karşı kışkırtıyorsun. Allah senin belanı versin!
YASEMİN Yeter sus be!
(Melek kızlarını geriye alır. Yemek masasına gider. Yemek koymaya devam eder)
YASEMİN Anne doktora gidelim. Yüzün çok kötü...
MELEK Hayır. İyiyim ben...
YASEMİN Abla polis çağır.
CANER Ne oluyor, beni evden mi atıyorsunuz?
UMUT Çık bu evden, yoksa polis çağıracağım.
CANER Kimi kimin evinden kovuyorsun? Hangi çöplük hayatından geldiysen siktir git! Sen kimsin beni evden kovuyorsun. Parayla mı verdiler lan sizi bana? Kim-

siniz lan siz? Para kazanıyorsun diye adam mı oldun lan sen?

YASEMİN Ben taksi bulmaya gidiyorum.

(Yasemin koşarak çıkar)

MELEK Hayır!

UMUT Anne, hadi sen de geliyorsun.

(Umut annesine bakar)

UMUT Hadi anne!

(Melek kafasını sallar. Dışarıdan korna sesi gelir.

Umut çıkar.

Melek ağır adımlarla kapıya doğru ilerler. Koltuğun önüne geldiğinde)

CANER Otur!

(Melek bir koltuğun önünde duraksar.

Yüzünü platforma döner, Caner ile göz göze gelir.

Bir an duraksar.

Tekrar yüzünü kapıya döner aynı anda Caner'in ışığı tamamen kapanır.

Melek evin kapısına yürür.

Bir an duraksar.

Tek ayağını kapı dışına atar.

Bedenin yarısı kapının dışında yarısı içerideyken tüm ışıklar kapanır; tek ışık Melek'in kapı dışında kalan bedeninde ve yüzündedir)

SON

EBRU NİHAN CELKAN

17.31

2009

KİŞİLER

UMUT (30'ların başlarında)	Rahatsız edici derecede zayıf olmalıdır.
CEM (30'ların başlarında)	Rahatsız edici derecede şık olmalıdır.
DENİZ (30'ların başlarında)	Rahatsız edici derecede güzel bir kadın olmalıdır.
VERA (30'ların başlarında)	

Açıklama:

(–) *Dialoglarda üst üste binmeyi ve hızı ifade eder.*

(...) *Bir anlık düşünme boşluğunu ifade eder.*

'Bir an' : *Kısa duraklama*

'Duraksar' : *Uzun duraklama*

SAHNE DÜZENİ

Oyun tek mekânda geçer. Mekân dönemin koşulları göz önüne alınarak beyaz yakalı orta düzey yönetici evi olarak temsil edilmelidir. Evde steril bir görüntü söz konusudur. Ev, rahatça kullanılan bir aile evinden daha çok, dekorasyon dergilerinden seçilmiş bir görüntüde olmalıdır.

UMUT / DENİZ

DENİZ Senin hiç aklına gelmedi mi? Hiç düşünmedin?
(Bir an)
İnanmıyorum, mutlaka aklından geçmiştir... Bir sefer, küçük minicik bir düşünce... Hadi... Benden mi saklıyorsun? Aşk olsun...
(Bir an)
UMUT Öyle düşünmedim–
DENİZ Yalan söylüyorsun... Yalancı, yalancı, yalancı...
UMUT Evet. Yani bazen... ama kısacık bir an... minik ufacık öylesine. Bir görünüp yok oluyor.
(Bir an)
DENİZ Bugünlerde daha fazla hayal ediyorum. Sanki çok düşünürsem–
UMUT Gerçek olacak–
DENİZ Evet–
UMUT Sıkma canını–
DENİZ Ama bazen kendimi suçlu hissediyorum–
UMUT Neden?
DENİZ Bilmem–
UMUT Anlat..
DENİZ Önemli değil... Çocukça ve aptalca–
UMUT Olsun anlat... Lütfen...
DENİZ Bilmiyorum. Gerçekten, bilmiyorum–
UMUT Dinliyorum...
DENİZ Hoşuna gitmeyebilir. Anlatırsam ben bile rahatsız olabilirim.
UMUT Hiç anlatmadın mı?
DENİZ Kime anlatabilirdim ki? Bazı şeyleri kimseye anlatamazsın.
UMUT Bana anlatabilirsin.

DENİZ Bunu hayal ettiğimde mutlu oluyorum. Rahatlıyorum. Mastürbasyon gibi bir şey. Beynim boşalıyor. Gizlice... Herkesin içinde ve kimsenin haberi olmadan, yaşadığım tek kişilik macera...

(Bir an)

DENİZ Ama sonrasında bir korku olur ya... Ya gören biri olduysa? Ya kendimle oynarken biri beni gördüyse... O en mahrem en savunamasız anında.. hayallerim de öyle –

UMUT Tedirginlik–

DENİZ Sonra tekrar tekrar hayal ediyorum... Bunlar benim aklımdan mı çıkıyor? Bilemiyorum. Ben, içimdeki biri ya da bir şey... Fark etmez. Sonuçta hepsi burada, kafamda...

(Bir an)

DENİZ Saat 17.30... Kapıya doğru yürüyorum... Dua ediyorum... Bir şeye herhangi bir şeye yalvarıyorum... Ve gülümsüyorum. Dışarı çıkmak. Ne bile-yim? Sinemaya gitmek istiyorum. Bira içmek, biraz etrafa bakmak. Nefes almak... Ve o sesleniyor: *"Çıkıyor musun?"*

DENİZ Çıktığımı görüyor. Yine de soruyor. Cevap istemiyor. Sadece soruyor. Kafamı sallıyorum... Gülümsüyorum... Alışkanlık... Gülümsüyorum.

"Raporlar yarına lazım."

DENİZ Dişlerini göstererek, her kelimenin üstüne basarak söylüyor. Karşılıklı gülümsüyoruz. İçim sıkılıyor. Tam o anda gülümsememin ortalarına doğru, aklıma geliyor. Aniden masasına yürümek, bir kalem alıp gözüne sokmak istiyorum, karşısına geçip izlemek, dişlerimi göstermek...

(Bir an)

DENİZ Ama yapamıyorum... Biliyorsun, çalışmam lazım–

UMUT Çalışman lazım–

DENİZ Ertesi gün yine orada olmam ve devam etmem lazım–

UMUT Vazgeçiyorsun–

DENİZ Kapıdan geriye ofise doğru yürüyorum. Yerime oturuyorum, kapansaması uzun açılması daha da uzun süren bilgisayarımın açılış düğmesine dokunuyorum. Şifremi giriyorum. İsim sırasına göre dizilmiş dosyalar içinden 'Raporlar' yazan dosyayı tıklıyorum. Raporu hazırlamaya başlıyorum. En büyük hayalim buymuş gibi... Büyük bir hevesle, coşkuyla... Gülümseyerek...

(Bir an)

Bir kalem alıp gözüne soktuğumu sonra karşısına geçip dişlerimi göstererek izlediğimi düşünüyorum. Kalemi çıkarıyorum. Diğer gözüne–

(Bir an)

Bu yeterli gelmiyor. Bu çok basit. Tatmin olmuyorum. Sonra yeni bir fikir geliyor aklıma, bunu kendim yapmamalıyım, birilerini tutabilirim. Bir akşam şirketten çıkmış yürürken kravatını gevşetiyor, arabasının yanında anahtalarını arıyor, birden yüzünde kar maskesi olan adamlar– Filmlerde vardır öyle adamlar– Siyah giyinmişler sadece gözleri açıkta.

"Nereye? Daha yapılacak raporlar var."

Diyorlar. Şaşırıyor. Suratına üst üste yumruk atıyorlar. Biri yumruklarını savururken bir başkası fotoğraflarını çekiyor. Bir süre sonra bayılıyor. Ofis penceresinden olup biteni izliyorum, elimde bir fincan kahve. Fotoğrafları bana gönderiyorlar. Ekrana bakıyorum...

(Bir an)

Ekranda rapor... Saate bakıyorum...

(Bir an)

Dışarıda, bir yerde içemediğim soğuk bira, gidemediğim bir film ve mağaza camları...

UMUT Ve?

DENİZ Ve ve ve... Ne? Hayal işte...

(Bir an)

UMUT Beni gönderdiklerinden beri hiçbir şey değişmemiş.

DENİZ Her şey aynı! O kadar aynı ki...

UMUT Biliyor musun... Zor bir şey değil.

DENİZ Ne zor değil?

UMUT Anlattığını yapmak... Zor değil.

DENİZ Biliyorum. Sadece yapmıyorum.

UMUT Neden?

DENİZ Dedin ya zor değil...

(Bir an)

Bir şey içer misin? Kahve?

UMUT Başka bir şey yok mu?

DENİZ Çay çeşitleri? Kahve çeşitleri?

UMUT Alkollü bir şey?

DENİZ Alkollü... Bira, şarap, viski, votka–

UMUT Bira...

DENİZ Ot var istersen. Ama sarmayı beceremiyorum.

UMUT Ben hallederim. Sen malzemeden bahset...

DENİZ Hemen getiriyorum. Bunu Goa'dan getirdim. O yüzden sadece özel günlerde, özel arkadaşlar için... Al bakalım... Müzik?

UMUT Olur...

DENİZ Sesi fazla açamıyorum. Üst komşu paranoyak, en ufak seste aşağı geliyor. O kadar sorun değil ama Kerem'e anlatıyor. Bira kutu mu? Şişe mi?

UMUT Fark etmez.

DENİZ Al bakalım.

UMUT Misafirin çok olur mu?

DENİZ Yalnız kaldığımda arkadaşları çağırıyorum, başka gelen olmaz.

UMUT Buralar güzelmiş.

DENİZ Hı– hı güzel. Yani iyi tarafları var–

UMUT Çok, çok sessiz. Eski evinden–

DENİZ Sokak boyunca üç tane güvenlik var. Gördün mü? Buna rağmen korkuyorum.

UMUT Neden korkuyorsun?

DENİZ Ya ne bileyim işte, sanki aniden bir şey olacak gibi. Biri, birileri eve girecek. Ya da deprem ya da sel veya başka bir felaket olacak. Güvenlik noktaları geliyor aklıma, yatağa gidebiliyorum. Yani en azından eve biri girmez değil mi?

UMUT Bilmem. Bir silah alabilirsin. Hatta almalısın.

DENİZ Silah mı? Yok daha neler...

(Bir an)

Evinin önünden geçtik dün Cem'le... Işıklar yanmıyordu...

UMUT Artık orada oturmuyorum–

DENİZ Aaa! Hiç haber vermedin. İnsan bir arar, yar-dım için gelirdik. Şimdi neredesin?

UMUT Başka bir yer... Burası gibi değil, gürültülü bir yer... Güvenlik olmayan... Silah almamı gerektirecek bir yer...

(Bir an)

DENİZ Peki nasılsın?

UMUT Ben... Ben iyiyim.

DENİZ Ne kadar oldu?

UMUT Beş haftadan sonra saymayı bıraktım.

DENİZ Bir şeyler bakıyor musun?

UMUT Hayır.

DENİZ Hiçbir şey– aile işi filan?

UMUT Yok, ya da var bilmiyorum...

DENİZ Dert etme bulursun.

UMUT Aslında yapacak başka bir sürü işim var.

DENİZ Tamam işte bulmuşsun bir şeyler– sen zaten duramazsın çalışman lazım–

UMUT Yazıyorum–

DENİZ Sen?

UMUT Evet yazıyorum... Aslında küçük bir defterim–

DENİZ Bakayım–

(Umut iç cebindeki defteri çıkarır)

UMUT İyi geliyor...

(Deniz deftere göz atar gibi yapar fakat birkaç sayfasını çevirdikten sonra geri verir)

DENİZ Eminim güzel şeyler yazmışsındır. Bir ara uzun uzun bakarım.

UMUT Bu defter önemli benim için... Artık sadece bu var–

DENİZ Bence yine de iş başvuruları yapmalısın–

UMUT Ama istemiyorum–

DENİZ Bu duygu geçici. Yakında iyice sıkılmaya başlarsın. Sıkılmasan bile para biter.

UMUT Artık çok zor–

DENİZ Çok zayıflamışsın...

UMUT Öyle mi?

DENİZ Evet. Baksana neredeyse benimle aynı görünüyorsun... Belki zayıflama sırlarını yazarsın... Hiç fena fikir değil. İçinde zayıflama geçen her şey satar–

(Bir an)

UMUT Komşun kaç yaşında?

DENİZ Kim?

UMUT Şikâyet eden– Hani müziği açtığında falan–

DENİZ Vera mı?

UMUT Hıı, Vera.

DENİZ Bilmem. Pek konuşmayız. Sanırım bizim yaşlardadır. Ya da emin değilim. Çalışmıyor, bütün gün evde sanırım. Çalışmayan biriyle ne konuşabilirsin ki...

UMUT Doğru... İyi biri mi?

DENİZ Bilmem, biraz sorunları var gibi bir insan bü-tün gün evde ne yapabilir ki? Gerçi dışarı çıkmaya da gerek yok artık galiba... DVD, yemek, seks... Ne istersen tele-

fon et getirsinler. Arayan soranı da yok. Arkadaşı falan... Kimseyi görmedim.

(Bir an)

Surat asmaya mı geldin?

UMUT Yoo. Sadece düşünüyorum.

DENİZ Neyi?

(Bir an)

UMUT Neden aramadın?

(Umut cevabı dinlemez)

DENİZ Ben–

(Umut cevabı dinlemez)

UMUT Hiç aramadın...

(Umut cevabı dinlemez)

DENİZ Birkaç kere–

(Umut cevabı dinlemez)

UMUT Hiç, hiç aramadın...

DENİZ Sadece... Seni yeni göndermişlerdi...

UMUT Yani?

DENİZ Umut beni zorlama. Sen de biliyorsun. Biz yakındık, yani sen şirketteyken herkes biliyor aramızdan sus sızmazdı. İşten çıkar çıkmaz seninle görüşmem–

UMUT Anlamıyorum. Neden?

DENİZ Telefon–

UMUT Ne dediğini anlamıyorum.

DENİZ Gayet iyi anlıyorsun. Hepsi şirketin... Telefonlar, e-mailler... Hepsinin izlendiğini gayet iyi biliyorsun.

UMUT İzlesinler. Ne olacak ki? Ben kimseye kötü bir şey yapmadım. Onlar beni işten attılar.

DENİZ İşte bak gördün mü? Kendin söylüyorsun. Onlar seni işten attılar, onlar benim patronum. Yapamazdım.

(Bir an)

UMUT Sadece, arasan iyi olurdu. Biz... Biz eskiden konuşurduk.

DENİZ Şimdi konuşmuyor muyuz?

(Umut cevabı dinlemez)

UMUT Şirkete yeni girmiştim. İkiniz de evli değildiniz–

DENİZ Evet, şimdi de–

(Umut cevabı dinlemez)

UMUT Şimdi sadece öylesine... konuşmak için konuşurduk.

DENİZ O zamanlar güzeldi.

(Umut cevabı dinlemez)

UMUT Saatlerce gülebilirdik–

DENİZ Hiç durmadan... Her şey çok basitti...

(Umut cevabı dinlemez)

UMUT Keşke arasaydın.

DENİZ Şimdi beraberiz ya; bak geç oldu güç olmadı. Değil mi? Çocukları gördün mü?

UMUT Kimi?

DENİZ İnanmıyorum. Herkes bunu konuşuyor. Haberlerde gösterdiler. İki velet... Biri sekiz, diğeri on yaşında. Alışveriş merkezinde şu renkli top havuzları var ya... işte orada oynayan başka bir çocuğu beraber olup kandırmışlar...

UMUT Sonra?

DENİZ Kandırdıkları çocuk dört yaşında.

"Seni annene götüreceğiz"

...deyip alışveriş merkezinden çıkarmışlar. Yakınlarda, kuytu bir yere götürüp işkence yaparak öldürmüşler. İşin daha komik tarafı, polis yakınlarda bir evsiz bulmuş. Hoop katil diye yakalamışlar adamı, millet linç etmeye hazır bir güzel dövmüşler adamı. Sonra almış karakola götürmüşler. Zavallı adam, sadece orada dikiliyormuş... Üç gün içeride tutmuşlar... Cesedini buldular... Evsizin...

UMUT Nasıl anlamışlar?

DENİZ Neyi?

UMUT Çocukların yaptığını?

DENİZ Güvenlik kameraları, MOBESE, EDS, çevredekilerin cep telefonları ama asıl ufaklıklardan biri konuşmuş. Yoksa kimsenin olayın aslını araştırmaya falan niyeti olduğunu sanmam. Suç belli suçlu belli. Görüntüler felaket. İki piç, ufaklığı çok kötü dövmüş, yetmemiş köşeye sıkıştırmışlar, kafasına küçük taşlarla atmışlar. Defalarca... Hepsini, bütün ayrıntıları gösterdi televizyon. Korkunç, iğrenç bir şey. Ufaklığı param-parça etmişler... Psikolog falan çocukları incelemiş "toplum için zararlı" olduklarına karar vermiş. Düşünsene: "Toplum için zararlı". Bu felaket–

UMUT Bir amacı olsun istemişler–

DENİZ Ne?

UMUT Cinayetin. Yani çocukların yaptığı şeyin bir amacı olsun istemişler. Öyle olursa iyi olur. Değil mi? Yani cinayetin amacı olsun isterler. Yoksa... Zor olur...

(Deniz dinlemez. Umut devam eder)

Hayata kaldığı yerden devam etmek... Çocukların hiçbir neden yokken katil olduğunu bilmek ve nefes almaya devam etmek.

DENİZ Bira getiriyorum. Yavaş iç, arkası gelmeyebilir. Bir süre idare edecek kadar biraz kaldı...

(Bir an)

Kerem çocuk yapmak istiyor... Artık haberleri izlememeliyim... Kaç çocuk yapmalıyım sence? Bilemiyorum ama sanki en fazla iki. Sence?

(Kapı çalar)

UMUT / DENİZ / CEM

(Deniz kapıyı açmaya gider)

CEM Komşunun selamı var. Sesi kısın dedi.

(Bir an)

Lan! Umut! Sana ne oldu lan böyle?

DENİZ Bence iyi–

CEM Berbat görünüyorsun. Sokak serserisi mi oldun lan. Paran yoksa verelim oğlum. Üstüne başına–

DENİZ Cem!

CEM Ne var ya? Bir şey demedim–

DENİZ Kes. Uzatma artık.

CEM İyi be, bir şey demedik... Ooo ortam çok güzel kokuyor. Ben de istiyorum. Hadi bakalım çalış.

(Umut ot sarmaya girişir)

CEM Dün süperdi. Gelmeliydiniz.

UMUT Sakin ol–

CEM Kulüp patlıyordu oğlum–

DENİZ Sana öyle gelmiştir–

CEM Saat dörde kadar takıldık. İki şeker torbası... Doğru otele, sabah 10'a kadar her türlü pozisyonu denedik. Sonra sabah ofise telefon...

"Kendimi iyi hissetmiyorum, sanırım gıda zehirlenmesi. Evet, tabii tabii balıktan sanırım."

(Eliyle telefonun ahizesini kapatır; Umut ve Deniz'e döner)

CEM Gülümseyerek konuşuyorum, sanki beni göreceklermiş gibi. Belki görüyorlardır. Eee, Kerem nerede?

DENİZ Seyahate gitti.

CEM İyi adama kapak attın. Bir var on yok. Kafan rahat.

DENİZ Seninki de hiç fena değil.

CEM Bu sefer tam iki hafta yok. Yaşasın karımla benim arama mesafe koyan çok uluslu şirketler be kardeşim! Eğlence zamanı. Bulduğun bütün boşlukları doldurma zamanı–

UMUT Ne diye evlendin ki?

CEM Onunla da yatıyorum. Burada olduğu zamanlarda. Haftada iki kere, toplam bir saat yirmi dakika düzenli bir şekilde. Sonra duş alıyoruz, sonra tatlı bir uykuya dalıyoruz veya dalamıyoruz. O uyuyor.

DENİZ Kahvaltı yapıyoruz beraber, hiç konuşmadan. Kravatını düzeltiyorum, evden çıkmadan önce. Minik küçücük bir hareketle, gülümseyerek–

CEM Hırkasına düşen saçı alıyorum, gülümseyerek–

DENİZ Akşam buluşmak üzere ayrılıyoruz–

CEM Gün boyu belki birkaç telefon görüşmesi–

DENİZ Çok gerekliyse–

CEM Akşam beraber yemek yiyoruz. Burada olduğu zamanlarda haftada– üç gece, toplam bir buçuk saat–

DENİZ Konuşmuyoruz–

CEM Hiç–

DENİZ Belki biraz ekonomi ve belki–

CEM Dünya'nın muhtelif yerlerinde olan bitenler üzerine birkaç cümle–

DENİZ Ne kadar mutluyuz beraber–

CEM Kimse bize dokunamaz–

DENİZ Birlikteyiz. Burada olduğu zamanlar, haftada iki gece arkadaşlarla yemek yiyoruz–

CEM Beraberiz. Evliyiz... Mutluyuz... Huzurluyuz... Kimse bize dokunamaz–

DENİZ Alarmları kontrol ediyor yatmadan önce–

CEM Tek tek hepsine bakıyorum–

DENİZ Güvendeyiz–

CEM Güvendeyiz–

(Bir an)

Hâlâ o ilaçları alıyor musun?

UMUT Evet–

DENİZ Gerek yok be oğlum. Bağlama kendini ilaca falan.

UMUT Ara ara gelen baş ağrıları... Biraz da can sıkıntısı.

CEM Sıkıntı mı ne sıkıntısı? Mutlu ol, sadece mutlu ol– Rahat ol be kardeşim...

DENİZ Evet rahatla artık. Bırak kendini...

CEM Senin neye ihtiyacın var biliyor musun?

UMUT Ben, benim mi?

CEM Kafanı gömeceğin meme, pipini sokacağın bir çukur... Bu kadar. Ne istersen bulabiliriz. Aç interneti, sipariş et, gelsin. Genç, yaşlı, uzun, kısa, Uzakdoğulu, Ortadoğulu, sıska, şişko, erkek, kadın, kadından erkek, erkekten kadın, her şey. İstediğini yaz, enter'a bas.

UMUT Çok konuşuyorsun. Seks mi yani bu mu?

CEM Kaç tane içtiniz bundan? Kafan sikilmiş oğlum senin? Seks tabii lan. Bizi seks kurtaracak oğlum.

UMUT Bu çok–

CEM Çok ne?

UMUT Sert.

DENİZ Olabilir.

CEM Evet. Bu iyi.

UMUT Sadece–

CEM Anlatsana. Açıl kardeşine. Nedir sıkıntın? Yoksa?

DENİZ Hadi bize seksten bahset.

UMUT Bilmiyorum. Üstüme gelmeyin. Hoşlanmıyorum bunları konuşmaktan.

CEM Niye? Eskiden konuşmuyor muyduk? Sormuyor muyduk birbirimize? Şirkette hangi kadın ne renk iç çamaşırı–

UMUT Bunları ben hiç merak etmedim.

CEM Kabul et. Hep doğru çıkardı. Sutyen numaraları– Bir tanesini bile yanlış bilmedim.

UMUT Bilmiyorum–

CEM Niye lan! Göndermedim mi sana her birinin fotoğrafını?

UMUT Yeter! Sus artık, gerçekten konuşmak istemiyorum.

CEM Bana bak, sen yoksa korkuyor musun? Neden daha önce söylemedin? Halledebiliriz oğlum... Konuş bizimle, aç kendini bize...

DENİZ Bira? Ben gelmeden anlatma. Hepsini duymak istiyorum.

(Bir an)

UMUT Kırk üç oldu.

CEM Ne dedin?

(Deniz içeriden gelir)

UMUT Ölen sivillerin sayısı. Bugün kırk üç oldu. Otuz yedi daha lazım. On gündür devam ediyor. Toplam yedi yüz, günde ortalama yetmiş kişi.

DENİZ Şu sınırda olanlardan mı bahsediyorsun?

CEM Ne sınırı be?

DENİZ Sınırda birilerini öldürüp duruyorlar ya ondan bahsediyor herhalde...

CEM Vah vah vah! Senin kafan kötü karışmış oğlum. Ben de üzülüyorum olan bitene ama hayata, sekse devam ediyorum. Böyle olmaz. Kendine gel lan. Sana ne?

DENİZ Doğal–

CEM Evet doğal olan bu. Hatta bir keresinde biz beraber, karımla televizyon izliyorduk.

(Bir an)

CEM Bir kadını toprağa gömmüşlerdi. Bütün bedeni kumun içinde, boğazına kadar... Bir belgesel ya da haber hatırlamıyorum. Kadının sadece kafası açıkta. Bir adı var bunun ama hatırlamıyorum–

UMUT Recim...

CEM Önemli değil. Amına koduğumun dünyasının, sikilmiş bir yerinde kadının biri... Bir tane daha (ot) içmem lazım. Hadi çalış. Bir sürü erkek çevresinde dönüp kafasına ufak taşlar atıyorlar. Sanırım on dakika filan ya da daha kısa bir süre öylece izledik. Bir an, ufak, minik kayda değmeyecek bir saniye, karımla birbirimize baktık ve biz öyle bir sikişmeye başladık ki... İnanılmaz. Bu uzun zamandır olmamıştı...

DENİZ Uzun zaman–

CEM Bağırıyordu– ve– ağlıyordu– ve– gülüyordu... Ben, ben de bağırıyordum, gülüyordum, ağlıyordum.

Sabaha kadar, durmadan başparmağımı emdiriyorum. *(Bir an)*

Hayır, hayır asla kanım değil! Başparmağımı emen o kum güzeli! Aklımda görüntü var. Surat, kum, taş, kan... O suratı beceriyorum. Dedim ya, ben de üzülüyorum ama ne yapabilirsin ki?

DENİZ Sadece sayı. Yani nihayetinde sayı. Yüzleri yok. Adları yok. Hatta gerçek mi? Onu bile bilmiyoruz yani–

CEM Yetmiş, otuz, bin ne fark eder.

UMUT Sayı–

CEM Bak, bak koçum bir şu eve, etrafına, karşıdaki ağaçlara bak... Ne kadar sakin. Buradasın. Orada değilsin. Keyfini çıkar.

DENİZ Boş ver önemi yok.

CEM Bırak bu karanlık şeyleri de beni dinle, bir yer var. Çok *özel* müşteriler için çok *özel* şeyler var.

UMUT Özel?

CEM Biraz oyun oynamak için be kardeşim. Keyif için zevk için–

DENİZ Anlamadın mı? Özel...

CEM İşte öyle bir yer... Özel! Her zaman gittiğim bir yer değil. Yakınlarda ve işte anla be oğlum...

UMUT Ben... Bilemiyorum...

CEM Giderken heyecanlanıyorum lan. Arabaya atlıyorum. Anayolu geç, yan yoldan devam et, yol bitti. Bir yerde park etmek zorundasın. Patika bir yoldan geçiyor bir vahaya varıyorsun oğlum, göz önünde değil. Zeminden bir kapı açılıyor. On yedi basamak. On yedi basamak iniyorsun. Her basamakta kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor. Birazdan başıma gelecekleri düşündükçe içim titriyor. Heyecan oğlum, saf çok saf adrenalin, benzeri yok lan... İçtiğin en alkollü içkinin yaptığı kafayı bir milyarla çarp... Her şeyi alabilirsin. Sadizm, mazoşizm, pedofili, asiksifili bunu seviyorum,

boğmak, nekrofili ki bu biraz pahalı, taze ölü bulmak zor! Ne istersen, hepsini yaşayabilirsin, hepsini. Kendimi bağlatıyorum ve dövüyorlar beni. Süper. Bu "Süper!" diyorum. Şahane. Yetmiyor.

UMUT Anladık, yeter–

CEM Hayır, hayır... Bir odaya giriyorum, karanlık ama çok çok karanlık, herkese dokunuyorum. Sürtünüyorum. Kendimi sürüyorum birine, birilerinin bir yerlerine, onlar bana sürtünüyorlar. Ellerimi her yerlerine sokuyorum, çıkarıyorum. Üzerime kokular siniyor. Hiçbir suratı görmüyorum. Görmediğim suratlara istediğim gibi dokunuyorum.

DENİZ İğrenç–

CEM İyi geliyor–

DENİZ Aynısını bir yerde izledim. Şu neydi adı? Film... Hani kendini havaya uçuran adamları götürüp kapattıkları bir ada var. Hay sikeyim! Aklıma gelmiyor. Ot beynimi yedi lan!

UMUT Guantanamo!

DENİZ Evet! Aferin lan! Onda vardı.

CEM Parası neyse veriyorum oğlum. Seni mutlaka götürmeliyim.

(Deniz içeri gider. İçeriden sesi gelir)

DENİZ Şimdi sıçtık... Bira bitti.

CEM Bunun da kafası sikilmiş... *(İçeri seslenir)* Gidip alırsın...

(Deniz içeriden gelir)

DENİZ Bu saatte beni kimse dışarı çıkaramaz.

CEM Ara, getirsinler.

UMUT Ben alırım.

DENİZ Dur, dur çıkma. Arıyorum. Getirirler.

UMUT Biraz çıkmak istiyorum zaten, sıkıldım. Yürümek istiyorum..

CEM Bırak gitsin...

(Umut çıkar)

DENİZ / CEM

CEM Ot iyiymiş.

DENİZ Goa.

CEM Ne zaman?

DENİZ Geçen hafta sonu.

CEM Oooo spritüel tadlar...

DENİZ Yoga, meditasyon, ot. İyiyim. Her şey kontrol altında. Yine de bazen korkuyorum.

CEM Hepimiz korkuyoruz.

DENİZ Aynen–

CEM Benim de bazen durup dururken uykum kaçıyor... Ama sonra aklıma geliyor, bizi korayacak bir sürü şey var.

DENİZ Neler var?

CEM Alarm sistemleri, kapıdaki güvenlikler, EDS, po-lisler, askerler. Var...

(Bir an)

Var tabii! Bir gün bir şeyler olursa... Kanunlar var, Birleşmiş Milletler, evet Birleşmiş Milletler var. Korkum geçiyor. Yeniden uyuyabiliyorum.

(Bir an)

DENİZ Yeni evin güzel mi?

CEM Gelsene bir gün. Ayrı, değişik bir atmosferi var, görmen lazım. İskandinav mimarisi böyle hafiflik hissi, ahşap, taş ve deniz manzarası. Parklar, titizlikle düzenlenmiş çocuk parkları. Parklara baktıkça çocuk yapmayı düşünüyorum.

DENİZ Hadi be! Ne zaman?

CEM Uygun zaman için doktora gidiyoruz. Ev. Yeni ev sayesinde panlayabiliyoruz.

DENİZ Doktora gitmeniz iyi, en azından sakat falan bir şey olmasını engelleyebilirsiniz.

CEM Hata yapmamak için planlamalısın.

DENİZ Her şeyi planlamalısın. Yediklerini, dinlediğin müzikleri, izlediğin şeyleri, hatta duyduklarını. Genetik transfer.

(Bir an)

Kerem... O da çocuk istiyor... İki tane... Ne az, ne fazla... İşi bırakmam gerekecek. Bilemiyorum... İş olmadığı zaman... Ne yapabilirsin ki?

(Bir an)

CEM O, iyi mi?

DENİZ İyi. Sadece biraz...

CEM Solgun–

DENİZ Belki biraz, ne bileyim hayal kırıklığı yaşamış olabilir.

CEM Neden?

DENİZ Aniden gönderildiği için... Kötü birşey işsiz kalmak.

CEM Eee? Büyütülecek bir şey değil. Kendisine iyi gelecek bir şeyler bulması lazım. Eğlenceli bir şeyler yapsa keyfi yerine gelir.

DENİZ Yeni bir gömlek, kemer iyi gelebilir. Belki yeni bir televizyon...

CEM Araba da olabilir. Bir erkeğin mutlu olması için iyi bir araba güzel bir başlangıç olur sonra kaliteli bir saat, şık bir kemer, takım elbise ya da kazak–

DENİZ Eksikler bitmiyor Cem. Beni köşeye sıkıştırıyor. Etkileniyorum, istiyorum, alıyorum, sıkılıyorum, atıyorum. Bir süre sonra yine...

CEM Bunu Goa'dan mı aldım dedin.. Çok iyiymiş kafası iyi yani... Bir şey mi dedin?

DENİZ Yapacak başka bir şey yok. Şuradaki sandalyeyi görüyor musun?

CEM Hiç fena değil.

DENİZ Biliyorum. Geçen hafta eksikti, orada yoktu. Ek-

sikliği...

(Bir an)

Nasıl bir eksiklik biliyor musun böyle sanki boğazımı sıkıyordu, daralıyordum. Sonra...

(Bir an)

Sadece öylesine hava almak için sokağa çıkıyorum. Nereye baksam görebildiğim tek şey sandalyeler... Her yerde her yerde sandalyeler. Beni tamamlayacak şey o, aradığım şey o! İçimi dolduracak.

(Bir an)

Bayağı ilişki bu, onlarla benim aramda... Yetmiyor. Hep eksik kalan bir şeyler var.

(Bir an)

Şu son yardım kampanyasını biliyorsun değil mi?

CEM Hangisi?

DENİZ Uzakta bir yerlerde birilerine internetten online yardım paketi alıp gönderiyorsun–

CEM Biliyorum, ben de gönderdim–

DENİZ Gördüğüm anda almak istiyorum. Ne nereye gittiğini biliyorum, ne gerçekten gidip gitmediğinden haberim var. Alıyorum. Kimin, kime, nasıl, ne zaman, ne şekilde verdiğini bilemediğim bir yardım paketim oluyor. Sinirleniyorum. Aldatıldığımı düşünüyorum. Yerimde duramıyorum. Sanırım östrojen fazlam var, internet öyle diyor... Bir spor salonundan diğerine koşuyorum. Östrojeni atmak için. Spor salonunda koşu bandındayım. Kulağımda kulaklık. Ekranda ölü balıkgözleri ile bir kadın. Östrojenimi tüketmeye çalışırken haberlerde o zavallı insanları izliyorum. Tekrar rahatlıyorum çünkü yardım paketi gönderdim. Çünkü sandalyem var. Rahatım, içim huzur dolu. İşte tam o sırada bir reklam karşıma çıkıyor. Bıçak takımı. Kesinlikle hayatımın en büyük eksiği olan o bıçak takımıyla karşılaşıyorum. Vera'nın anlattığı takım bu olsa

gerek. O bıçak takımını alırsam her şeyim tamam olacak. Telefon numarasını ezberliyorum. 442 42 25. Eve geliyorum. Çok istekliyim, tamamlanacağım, sandalye değil bu diyorum... Onlar benim olacak. Kan ter içerisinde 442 42 25.

(Deniz heyecanla içeri gider, elinde bıçak takımı ile döner)

DENİZ Harika yedili bıçak setim.

CEM Güzelmiş. 442? Neydi ya?

DENİZ Cep telefonumda kayıtlı mesaj atarım sana. Bir aygıt bile parçalara ayırabilirsin.

(Cem bıçaklardan birini alır)

CEM Harika. Şuna bak, süper. Bunlar–

DENİZ Hafif, yedi tane. Kusursuz. Getirdikleri ilk gün gözümün önüne koydum. İşte şimdi içim doldu dedim. Tam karşıya yerleştirdim. Bak işte buraya. Bir iki saat baktım gülümseyerek. Belki sonra bir iki saat daha...

(Bir an)

Dolmadı yine içimi dolduramadım. Mutfağa kaldırdım.

(Bir an)

CEM Düşünme, boşver...

(Bir an)

DENİZ Neden aramadınız dedi?

CEM Sordu mu? Sen ne dedin?

DENİZ Ne diyebilirim?

CEM Ne bileyim, onu soruyorum ya, ne dedin? Başka bir şey söyledin mi? Konuşsana!

DENİZ Ne bağrıyorsun! Hiçbir şey söylemedim.

(Bir an)

Belki bu gece özür dileyebiliriz.

CEM Ne, ne diyorsun sen?

DENİZ Üstünden zaman geçti. Karşımıza alır anlatı-rız. Sonra da–

CEM Bak, bana bak.. Biz hiçbir şey bilmiyoruz...

DENİZ Ama oradaydık–

CEM Dinle, beni dinle! Umut'un halini görmedin galiba. Herif bitmiş. Anlatsan ne fark edecek ki? Olan oldu. Onlar bize göndereceklerini söylediler, o kadar. Bizim tek bildiğimiz bu, başka bir şey bilmiyoruz. Baksana hâlâ arkadaşımız değil mi? Elimizden geleni yapıyoruz. Onu buraya çağırdık değil mi? Onu dinliyoruz, sohbet edi–

DENİZ Senin yüzünden!

(Bir an)

CEM Yok ya? Demek benim yüzümden?

DENİZ Bana aptal numarası yapma. Biliyorum... On-lar sana sordular ve sen–

CEM Peki ya sen? Sen ne yaptın? Şimdi masum nu-marasına yatma?

DENİZ Sadece senin söylediklerini tekrarladım.

CEM Tekrarlamasaydın! Kafana silah mı dayadım?

(Bir an)

Sen evlisin, ben evliyim. O idare edebilir ama biz yapamazdık, bunu konuştuk değil mi? Seninle ben anlaştık... Makul olanı konuştuk ve karar verdik. İyi ki de yaptık. Baksana bütün bunlar olmayacaktı. Bunlardan vazgeçebilir misin? O devam ediyor... Sen yapamazdın...

DENİZ Siktir git!

CEM Tamam anlaştık geldiği zaman söyle. Bizden birisi gitmeliydi... De ki, ben senin ismini verdim! Ne işe yarayacak, ne anlamı var... Düzelecek. O düzelecek ve devam edecek senin gibi benim gibi...

DENİZ Senden nefret ediyorum. Hayvansın! Senin yüzünden..

CEM O zaman söylemeseydin! Hatırlasana, hadi hatırla, dur ben sana hatırlatayım. Onun garip olduğunu bizim gibi olmadığını bana anlatıp dururdun. Eğlenceli ama

tuhaf biri demiyor muydun?

DENİZ Evet ama– Buna gerek yoktu. Onu koruyabilirdik. Kalabilirdi... Biz–

CEM Deniz, salak salak konuşuyorsun! Nasıl kalacaktı? Nasıl koruyacaktık? Ya sen ya ben ya o gidecekti! Öyle bir dünya yok kızım burası senin babanın evi değil, burası gerçek dünya ve burada adamın ebesini sikerler. Anladın mı?

DENİZ Ama ben duydum... Biz eğer– Sadece birkaç ay dayanabilseydik. Sana bunu söylediler. Sadece birkaç ay maaş almayacaktık... Biz yapabilirdik... O bizim arkadaş–

CEM O bizim sadece çalışma arkadaşımızdı, o kadar daha fazlası değil. Hayır, hayır, hayır– ne sen, ne de ben bunu yapamazdık... Ben yeni evlenmiştim ve sen... Hatırlamıyor musun? Kerem işsizdi... Nasıl dayanacaktın maaş almadan?

(Bir an)

Başka?

DENİZ Ne–

CEM Başka bir şeyler söyledi mi?

(Bir an)

Kızım konuşsana. Salak salak ağlama...

DENİZ Hayır başka hiçbir şey söylemedi... Sadece arasaydınız iyi olur–

CEM Birinin gitmesi gerekiyordu. Başka bir isim gel-medi aklıma. Başka kimi söyleyebilirdim. Sen, sen de oradaydın– Gördün–

DENİZ Gördüm. Görüyorum...

CEM Gel buraya. Gel yanıma otur şöyle. Bırak bunları artık. Geçmiş geçmişte kaldı. Önümüze bakalım. Hadi... hadi ama..

(Bir an)

DENİZ Geçen gün haberlerde şu çocukları izledim... An-

lattım mı?

CEM Anlattın...

DENİZ Anlattım mı? Ne zaman?

CEM Üç gün önce kahve alırken anlattın bir de dün öğle yemeğinde anlattın.

DENİZ Bir daha izlemek istiyorum. Çocukları bir daha görmek istiyorum. Özlüyorum onları biliyor musun? Akşamları televizyon izliyorum. İzledikçe şükrediyorum. Sonra televizyonu kapatıp uyumaya gidiyorum. Uyumadan önce derin derin nefes alıyorum ve son kez şükrediyorum. Sakinleşiyorum. Her şey sakinleşiyor. Canımı sıkan hiçbir şey yok.

CEM Ben yıkanıyorum, yani televizyon izledikten sonra, yıkanıyorum. İyi geliyor.

(Bir an)

O, evdeyse, yani bir yerlere gitmemişse, şu şeyleri tanıtmak için filan, neydi?

DENİZ Yeni iletişim teknolojileri–

CEM Hah evet onları işte. Yatağa gidiyorum, yanına uzanıyorum. Nefes alışverişini dinliyorum. O kadar kusursuz ki... Hep aynı. Öylece akıp gidiyor. Uyuyamıyorum. Artık yataktan da çıkamıyorum. Kal-karsam soracak. "Nereye?" Bilmiyorum, nereye gide-rim bilmiyorum... Düşünüyorum... Gözlerimi tava-na dikip düşünüyorum.

DENİZ Neyi?

CEM Bir anda kesilse, ne olur? Düzenli nefes alış verişler bir anda bitse...

DENİZ Korkarsın.

CEM Bilmem. Birden hiç nefes almasa ya da hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlasa... Geçen gece bir şey oldu, ne oldu bilmiyorum. Kâbus gördü sandım. Sevindim. Uyanır biraz anlatır, konuşuruz, onu teselli ederim, belki omzuma yaslanır ve biz sarılırız. Uzun zamandan

sonra... Başka bir şey olur...

(Bir an)

Bu gece, başka bir şey olur. Ne bileyim, ertesi gün başka bir gün olur. Ama, ama...

DENİZ Ama?

CEM Devam etti. Kaldığı yerden.

(Cem düzenli nefes alıp verir)

DENİZ Huzurlu–

CEM Kerem hâlâ sana–

DENİZ Ne?

CEM Hani anlatmıştın ya? O sana–

DENİZ Konuşmayalım şimdi–

CEM Kolundakilere bakılırsa devam–

DENİZ O böyle seviyor.

CEM Ya sen? Sen de seviyor musun?

DENİZ Bazen evet... Hatta gittikçe daha çok istiyorum. İyi geliyor... Anlıyor musun?

CEM Tabii tabii anlıyorum. Anlamaz mıyım hiç? Herkese iyi gelir.

DENİZ Öyle mi?

CEM Ben ondan isteyemem, yani karımdan...

DENİZ Kerem de istemiyor. Sadece yapıyor. Uyurken...

(Cem'in nefes alışlarını taklit eder gibi nefes alıp verir)

Öylece uyurken. Önce kibarca, her zaman öyle başlar kibar, nazik, uysal, sakince. Sonra saçımı kavrıyor ve öpmeye başlıyor. Bir süre sonra... kollarım, onu rahatsız ediyor. Olmasın istiyor. Onları birbirine bağlıyor. Ya da bazen bir yere. Bir süre sonra bacaklarım... Bacaklarımdan hoşlanmıyor... Biraz daha cesareti olsa ne kollarım ne bacaklarım kalacak... Onları da bağlıyor.

CEM Fantazi bunlar, büyütecek bir şey yok.

(Deniz, Cem'i duymaz anlatmaya devam eder)

DENİZ En sonuncusunda gözlerimi bağladı. Ona bakmamdan hoşlanmıyormuş. Gözlerimi görmek iste-

miyormuş. İzleniyor gibi hissediyormuş. Sonra istediği kadar devam ediyor. Bittiğinde uyuyor...

CEM Sen ne yapıyorsun? Yani bittikten sonra diyorum.

(Deniz, Cem'i duymaz anlatmaya devam eder)

DENİZ Bir süre öylece kalakalıyorum. Kemiklerim sızlıyor. O zaman yaşadığımı anlıyorum. Kalkıyorum. Nereye gittiğimi önemsemiyor... Bir kahve içiyorum, iyi geliyor ve biraz haberleri izliyorum. Bir yerlerde birileri öldürülüyor, acı çekiyor, ağlıyor ve ben rahatlıyorum. Burası iyi burası güvenli burası rahat diyorum içimden.

(Bir an)

Sadece bir kere, ilk yaptığında hızla yataktan çıktım. Bu evde kalamam diye geçti aklımdan–

CEM Neyse hâlâ buradasın işte–

(Deniz, Cem'i duymaz anlatmaya devam eder)

DENİZ Saate baktım. 21.42'di.

(Bir an)

Üzerimi giyindim. Hızlıca evden çıktım. Sonra, sonra koşmaya başladım. Koşuyorum, koşuyorum, saatlerce koştum belki günlerce belki hayatım kadar sadece koştum. Nefesim kesiliyordu, daha da hızlı devam ediyorum... Terliyorum... İçim sanki... Sanki kusmuk dolu gibi... İçime kusmuşum gibi... Leş gibiyim.

(Bir an)

CEM Eeee?

DENİZ Sonra... Sadece evin etrafında koştuğumu fark ettim– Komik değil mi? O kadar yorulmuştum ve hiçbir yere gitmemiştim, ulaşacağım hiçbir yer yoktu. Tekrar eve döndüm. Uyuyordu. Saate baktım. 21.52. Bu şey gibi... şey–

(Bir an)

Atlıkarınca... Atlıkarıncaya binmek gibi... Hiçbir yere gitmeden... Dönersin ve yine dönersin... Güven

içinde aynı yerde döner durursun...
(Bir an)
CEM Çok güzelsin–
DENİZ Ne?
CEM Çok güzelsin diyorum..
DENİZ Biliyorum–
CEM Bilmiyorsun. Sen gerçekten çok güzelsin–
DENİZ Gayet iyi biliyorum Kerem'de öyle diyor. Gü-zel-sin–
CEM Bu yüzden başına bunlar geliyor. Normal yani dert edecek bir şey yok–

4.

UMUT / DENİZ / CEM

Kapı çalar.
Deniz kapıyı açmaya gider. Umut girer. Deniz içeride kalır.

UMUT Seksen oldu. Ben bira alırken. Seksen. Yeni bir sayı.
CEM Ne sekseni lan?
UMUT Ölü sayısı.
CEM Sen bunlarla kafayı fena bozmuşsun kardeşim. Allah muhafaza vallahi yersin kafayı..
UMUT Sadece duyuyorum.
CEM Ben duyduğumda ise bak ne hatırlıyorum..
(Cem salonda daireler çizerek hareketler yapmaktadır)
UMUT Ne yapıyorsun?
CEM Askerliği hatırlıyor musun?
UMUT Neyi?
CEM Askerlik oğlum. Bunları duyduğumda aklıma bir tek askerlik geliyor. Her– Türk– asker doğar– her– Türk– Asker doğar! Kalk lan kalk!

(Umut heyecanlanır)

UMUT Umut Ali Güven, Adana, emret komutanım!

CEM Koş asker koş!

(Cem ve Umut salonun ortasında asker taklidi yaparak koşuştururlar)

CEM Sabahları ne söyleterek koştururlardı bizi. Neydi o?

UMUT Dur dur bir dakika hatırlayacağım...

CEM Rahat demedim aptal asker!

UMUT Hatırlamak için durdum sığır komutanım, dur bir dakka!

CEM Kilometrelerce koşardık. Anırarak.

UMUT Öküzler gibi.

CEM Hadi, hadi hatırla.

(Bir an)

UMUT "Pim çek bomba at! Pim çek bomba at! Pim çek bomba at..."

CEM Süper, süper aferin lan asker. Pim çek bomba at pim çek bomba at! Pim çek bomba at! Ben asker olabilirdim...

(Umut duraksar. Cem devam eder)

UMUT Asker mi?

CEM Evet... İyi bir asker olurdum lan ben. Düşünsene!

(Müzik sesi gelir. Yeni klip müziklerinden biri çalmaktadır. Deniz gelir)

DENİZ Ne yapıyosun ve neden bensiz yapıyorsunuz acaba?

CEM Bu, bu tatbikat. Kızlar muaf bebeğim...

DENİZ Hadi ben de, ben de...

(Deniz onları ilk başta taklit eder, taklitleri ikisi ile birden oynaşmaya döner. Umut yerine oturur)

CEM Nesini beğeniyorum biliyor musun?

UMUT Hiç umurumda değil!

CEM Sıkışmışlığı. Bu aradaki halini beğeniyorum bir de güzel kız abi.. Kız güzel.

UMUT Git başımdan.

CEM Çok, çok güzel. Onu yatakta düşünebiliyorum. Kerem ağzının tadını biliyor abi...

(Cem ayağa kalkar dans etmeye başlar. Deniz, Umut'un yanına gider Umut'u kaldırmaya çalışır)

DENİZ Hadi sen de dans et!

UMUT İstemiyorum.

DENİZ Aaa, oyun bozanlık yapıyorsun.

CEM Boşver onu gel benimle dans et.

DENİZ Hadi Umut, kırma beni–

UMUT Gerçekten istemiyorum.

CEM Bırak geri zekâlıyı. Kaçmasın keyfimiz güzelim gel benle dans et..

(Deniz vazgeçer, Cem ile dans etmeye başlar. Bir süre sonra Deniz ile öpüşmeye başlarlar)

Hadi.

(Umut yerinden kalkmaz. Deniz ve Cem yanına gelip dans etmeye devam ederler)

DENİZ Özlemedin mi?

UMUT Yorgunum.

DENİZ İkinizi izlemek istiyorum. İkinizi dans eder-ken izlemeyi özledim. Hadi!

(Umut ayağa kalkıp Cem'in yanına gider. Ona dokunmaya başlar. Umut, kafasını Cem'in boynuna yaslar. Koklar)

DENİZ Çok tatlısınız...

UMUT Güzel kokuyorsun.

(Cem rahatsız olur. Deniz'i yanlarına çeker)

CEM Senin beynin sikilmiş.

(Cem, Deniz'i soymaya başlar. Cem, Deniz'in arkasına geçer ve ellerini arkada birleştirir)

DENİZ Kollarım, kollarım... hayır, hayır. Kollarıma dokunma.

CEM Hadi oyunbozanlık yapma, her zaman yaptığın şey.

DENİZ Hayır, Cem. Siktir git! Orospu çocuğu. Seni, seni öldüreceğim. Seni geberteceğim. Hepinizi öldüreceğim, gözlerinizi oyacağım sizin. Kollarım, kollarıma dokunamazsın.

UMUT Cem bırak!

CEM Sana ne lan!

UMUT Sana bırak dedim!

CEM Eeee canımı sıkmaya başladın.

UMUT Asıl sen benim canımı sıkıyorsun. *(Deniz'e döner)* Sen de. İkiniz de iğrençsiniz. Midemi bulandırıyorsunuz. Kendinize bir bakın–

CEM Yeter be! Beğenmiyorsan siktir git!

DENİZ İkiniz de susun. Bağırmayın!

(Bir an)

Bir şeyler içmeliyim...

(Deniz içeri gider. İçerden televizyon sesi gelir. Televizyonda haberler vardır. Sesi sonuna kadar açar)

5.

VERA / DENİZ

(Kapı çalar. Vera gelmiştir)

VERA Ben şey... Sadece iyi misin diye merak ettim. Sesler duydum. Burası sessiz bir yer, sen de bili-yorsun. Pek ses olmayınca en ufak bir yüksek ses–

DENİZ Haklısın Vera ama sorun yok, sadece arkadaşlarım... Biz müzik dinliyorduk

VERA Sesi duyunca–

DENİZ Büyütecek bir şey yok –

(İçeriye bakmaya çalışır)

VERA Kerem?

DENİZ Yok evde–

VERA Ne olacağı belli olmuyor. Biliyorsun. Evlere giri-

yorlar ve insanlara o kötü şeyleri... Yani nerede oturduğunun pek önemi yok. Her an her yerde olabilir.

DENİZ Vera, ben iyiyim. Bir problem yok. Biz müziğin sesini biraz fazla açtık biliyorum ve özür dilerim.

VERA Ben biraz korktum. Evden çıkmak korkutucu oluyor.

DENİZ İstersen kalabilirsin.

VERA Geri dönmek daha korkutucu. Eve birinin girmiş olabileceğini düşünüyorum.

DENİZ İstersen seninle gelirim.

VERA Seni rahatsız etmek istemem.

DENİZ Sorun yok. Seni eve geri görütebilirim. Beraber içeri gireriz.

VERA Belki, çay içeriz ve biraz konuşuruz ha!

DENİZ O kadar zamanım olur mu bilemiyorum Vera. Misafirlerim var.

VERA Evet ama korktuğum zaman hemen geçmiyor. Bir süre en azından bir süre...

DENİZ Tamam Vera tamam, bir süre seninle oturacağım.

VERA Aslında meraklı biri değilim ben, öyle sanmanı istemem.

DENİZ Bir şey sanmıyorum.

VERA Güvenlikler var ama onlar yeterli değil bence. Çocukları gördükten sonra–

DENİZ Hangi çocuklar–

VERA Alışveriş merkezi–

DENİZ Biliyorum izledim...

VERA Sebep bulmaya çalışıyorlar günlerdir, herkes neden yaptıklarını anlamaya çalışıyor. Sana bir şey söyleyeyim mi?

DENİZ Ne?

VERA Bence sebebi yok. Sadece öldürdüler.

DENİZ Saçmalama Vera. O çocuklar hasta–

VERA Umarım öyledir.

DENİZ Kimse kimseyi durup dururken öldürmez değil mi?
VERA Ya yaparsa?
DENİZ Yapmaz.
VERA Bilmiyorum. Emin değilim. Bir güvenlik kabini daha koysalar aslında daha iyi olur, buradakiler haricinde bir taneye daha ihtiyacımız var. İmza topladım–
DENİZ Biliyorum Vera, biliyorum. Biz de imzaladık.
VERA Bazıları benim paranoyak biri olduğumu düşünüyor.
DENİZ Ben öyle düşünmüyorum. Kerem de öyle düşünmüyor.
VERA Sadece temkinliyim.
DENİZ Biliyorum. Dert etme.
VERA Kapıyı açıp içeri girmek çok zor. Karşıma neler çıkabileceğini düşündükçe, göğsüm sıkışıyor...
DENİZ Bak şimdi beraber yukarı çıkalım. Kapıyı açalım ve evin her yerine bakalım.
VERA Sen de korkuyor musun? Yani bir şeyler olmasından.
DENİZ Hayır.
VERA Bence korkmalısın. Bir şeyler olabilir.
DENİZ Evet olabilir ama burada değil.
VERA Bence, bence bir tane daha güvenlik kabini olmalı ve daha fazla kamera koyabiliriz.
(Duraksar)
Arkadaşların kim?
DENİZ Onlar mı onlar çok iyi insanlar ve iş yerinden arkadaşlarım. Biz çok uzun zamandır birbirimizi tanıyoruz. Merak etmeni gerektirecek hiçbir şey yok...
VERA Bilemiyorum. Evine birini almak iyi bir şey değil.
DENİZ Korkmana gerek yok.
VERA Onları görebilir miyim?
DENİZ Vera, lütfen hadi gidelim ve biraz sakinleşelim, ben de biraz evden çıkmak istiyorum zaten iyi olur.

VERA Neden sana bir şey mi yaptılar?

DENİZ Vera arkadaşlarım bana ne yapmış olabilir ki?

VERA O zaman neden evden çıkmak istiyorsun ki? Hem ben aslında onları görmek istiyorum. Neye benzediklerini bilmek istiyorum.

DENİZ Arkadaşlarım biraz utangaç, belki başka zaman–

VERA İyi insanlar dedin, değil mi? Belki onlarla biraz konuşursam anlayabilirim ve bu gece rahat uyurum.

DENİZ Vera onlar benim yıllardır arkadaşım ve çok iyi insanlar.

VERA Bilemiyorum. Arkadaşların öyle mi?

DENİZ Hem de yıllardır.

VERA Uzun zaman. Ben kimseyi o kadar süredir tanımıyorum. Annem hariç.

DENİZ Arkadaşlar iyidir–

VERA Emin değilim.

DENİZ Hadi gidelim.

VERA Benimle gelecek misin?

DENİZ Seninle yukarı çıkacağım ve bir çay içeceğim. Tamamen güvenli olduğundan emin olduktan sonra buraya geri döneceğim.

VERA Onlar... Yani arkadaşların ne yapıyor? Siz beraber...

DENİZ Sadece sohbet ediyoruz. Başka bir zaman seni tanıştırırım ve beraber sohbet ederiz?

VERA Hayır, hayır. İstemiyorum.

DENİZ Bu arada şu bıçak takımı... Hani anlata anlata bitiremediğin–

VERA Yedili set.

DENİZ Aldım.

VERA İnanmıyorum! Bu harika. Çok güzeller değil mi?

(Deniz ve Vera çıkar)

6.

UMUT / CEM

UMUT Biz ne iş yapıyorduk?

CEM Ne?

UMUT Biz ne iş yapıyorduk? Yani şirkette işimiz neydi?

CEM Ne mi yapıyorduk? Çalışıyorduk.

UMUT Hayır abi. İşimiz neydi? Bütün gün ne yapıyorduk?

CEM İş işte.

UMUT Bunu düşündüm. Uzun uzun. Yani bir liman işçisine sorsan veya madende çalışan birine gidip abi sen ne iş yaparsın desen, sana bir cevap verir değil mi? Ne iş yapıyordum ben?

CEM Can sıkıntısı abi. Bunları bu yüzden düşünüyorsun. Boşta kalınca canı sıkılır insanın.

UMUT Şimdi bakıyorum, düşünüyorum ve hatırlamaya çalışıyorum... Ve geride hiçbir şey yok... Kocaman bir boşluk ve bilgisayarın ekranı, o ekrana girdiğim şifreler, ekran açılış şifresi, mail şifresi, banka şifresi, müşterileri kayıt ettiğimiz sistemin şifresi... Sabah içtiğim tadı bok gibi olan kahveler... Bir gece tanıştığım ve Google'da aradığım kadınların isimleri... Bütün o internet içinde geçirdiğim zamanlar...

(Duraksar)

Abi sana bir şey diyeyim mi?

CEM De kardeşim?

UMUT Şu özel dediğin yere gitmediğini biliyorum.

CEM Ne?

UMUT Unutmuşsun... Her şey unutuluyor değil mi? Hayat çok hızlı ve basıp geçmen gerekiyor... Arkana bakmadan devam etmen yoksa biri gelip üzerine basabilir. Unutmak ne biliyor musun? Unumak bir lütuf...

Unutabilmek... O yerin adresini ben sana söyledim... Özel dediğin yerin... İnternette dolaşırken bulmuştum. Sana da gelip anlamıştım. Gidelim mi takılınz falan dedim.. Ve sen bana yeni evlendiğini, mutlu olduğunu ve başka biri ile–

CEM Siktir git...

UMUT Tamam lan tamam. Sırrın bende. Kimseye bir şey söylemem.

CEM Çok umrumda. Kim takar lan seni artık.. Kimsin ki oğlum sen?

UMUT Doğru diyorsun. Kimim abi ben? Neden aramadın?

CEM İş güç...

UMUT Ne olacak en fazla birkaç dakika?

CEM Fırsatım olmadı. Ne diye uzatıyorsun? Ne bile-yim abi, aramadım işte. Aniden çıkardılar seni, üzüldüm. Elimden bir şey gelmezdi. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok. Aramadım, arayamazdım.

UMUT Ben kafamı toparlayamıyorum. Ben bazen tanrıyı düşünüyorum. Ona sesleniyorum ve dua etmek değil bu... gerçekten yardım istemek... Ağlıyorum...

CEM Ne?

(Umut Cem'i duymadan devam eder)

UMUT Ağlıyorum... Kapana sıkışmış fareler gibisi-niz... Bütün herkes... Hepimiz öyleyiz... O kadar çaresiz o kadar yalnız ve kötüyüz hepimiz sen, ben ve diğerleri... Kime sorabilirim?

CEM Ne tanrısı? Ne sorusu?

(Umut, Cem'i duymadan devam eder)

UMUT Öyle bir şey değil. Konuşuyorum. İçim, çok çok öfkeliyim. Onu düşünmek iyi geliyor. Hayal kurmak gibi. Onu düşünüyorum. Bize yaptıklarını... Yukarıda bir yerlerden bizi izlediğine inanmak istiyorum. Sence nasıl görünüyoruz?

CEM Saçmalama lan.. kafayı bozmuşsun sen..

(Umut, Cem'i duymadan devam eder)

UMUT Ve bazen kendimi kesiyorum. Yukarıdan izliyorsa olanları görmeli ve bir şeyler yapmalıydı. O zaman yukarıda değil ve o burada bir yerlerde olmalı. O yüzden aramalıyım içimde bir yerlerde...

(Umut kollarını ve bacaklarını gösterir)

CEM Sen kendine bunu nasıl, anlamıyorum?

(Umut, Cem'i duymadan devam eder)

UMUT Kötü bir şey değil bu iyi geliyor. İzlemek iyi. İyi geliyor. Arıyorum ve arıyorum... Yok abi, Tanrı yok...

CEM Ne oldu sana?

(Umut, Cem'i duymadan devam eder)

UMUT Zor, çok çok zor olabiliyor.

CEM Senin o ilaçlara gerçekten ihtiyacın var. Birilerinden yardım almaya ihtiyacın var. Bu sayılar ve bu halin... İğrenç görünüyorsun, bok gibi kokuyorsun, kendini kesiyorsun... Kendine gelmen lazım oğlum. Toparlan lan. Herkes işini kaybedebilir. Ne büyütüyorsun oğlum. Bir şeyler bulmalısın, hemen kendine bir iş bul kardeşim.

UMUT Biliyorum.

CEM Bir şeyler yapmazsan iyice kafayı sıyıracaksın.

UMUT İsmi. İsmimi senin verdiğini biliyorum.

(Bir an)

CEM Ne diyosun lan, ne ismi?

UMUT Onlara benim ismimi senin verdiğini bi-li-yo-rum!

CEM Kim söyledi sana bunu. Deniz orospusu değil mi? Yok, öyle bir şey. İnanma kardeşim.

UMUT Artık önemli değil. Gerçekten. Sadece doğruyu duymak istiyorum. Bana söyleyebilirsin.

CEM Ben ismini filan vermedim senin.

UMUT Gerçekten önemli değil. Hiç ama hiç önemi yok. Sadece söyle.

CEM Bak, kafanı nerede, kime siktiriyorsan git ona söyle, ben kimseye bir şey söylemedim.
(Duraksar)
Hem bana baksana Umut, söylesem bile işin kuralı bu. Gitmesi gereken gidiyor. Bunu işe girerken bilirsin. Bu bir oyun ve kuralları var... Her şey bir oyun... Hepsinin kuralını bilirsen oyunu sonuna kadar oynayabilirsin... Beni suçlayamazsın kardeşim. Dünyanın düzenin diyorlar ya, hah işte o düzen bu düzen kardeş.
(Duraksar)
Hadi lan sıkma canını, başka bir yerde başka bir şeyler bulursun. O kadar önemli değil.

UMUT Biliyorum, biliyorum da... Söylemen iyi olur.

CEM Deniz de ordaydı. Birileri gitmeli dediler. Senin ismini onlar söyledi. Biz bir şey demedik. Umut mu gitsin diye sordular. Zaten kafalarında sen vardın kardeşim.

UMUT Sonra ne oldu hiç düşündün mü?

CEM Ben bir şey yapamazdım. Ben tek başıma ne ya-pabilirim.

UMUT O gün. Masamı toplayıp çıktıktan sonra. Ve eve gidip yatağıma uzandığımda... Aklına geldi mi? Yoksa–

CEM Yoksa ne?

UMUT Benim canım çok sıkıldı. Gerçekten.

CEM Hepimizin canı birşeylere sıkılıyor. Sadece bir dönem, atlatırsın.

UMUT Düşünmen iyi olurdu.
(Bir an)
Kaç kişi oldu? Kimler gitti?

CEM Bilmiyorum. Saymıyorum. Her gün birileri gidiyor işte, ilk başta haftada beş şimdi günde bir iki kişi... İsimlerini bilemem muhasebedeki kız, finanstaki oğlan, satıştaki stajyer... Ne bileyim.

(Duraksar)

Baksana sen bütün gün ne yapıyorsun?

UMUT Hiç, hiçbir şey, film izliyorum. O kadar çok filmim oldu ki...

CEM Ne filmi?

UMUT Bir sürü film işte. Bu sıralar en çok ada ile ilgili filmler izliyorum. Oraya götürdükleri adamlarla ilgili.

CEM Ne adası?

UMUT Guantamo, abi. Çok acaip bir yer. Enteresan yani. Oyun oynamayı seviyorsun değil mi?

CEM Oh be, şöyle eğlenceli bir şeyler sor kardeşim. En sonunda keyifli bir şeyler geldi aklına.

UMUT Çok, çok hoşuma giden bir sahne vardı. Eğlenceli bir sahne. Ben sevdim. Hatta oynayabiliriz.

CEM Tamam, anlat...

UMUT Aslında senin de hoşuna gidebilir. Orada oynadıkları bir çeşit oyun. Müzik var hava sıcak ve eğleniyorlar...

CEM Evet... Olabilir...

UMUT Gerçekten mi? Günlerdir birilerini arıyorum. Beraber oynayabileceğim birilerini. Ben, bir dakika...

(Çantasından küçük bir küçük çuval ve koli bandı çıkarır)

UMUT Diz çökmelisin ve gözlerini kapamalısın.

CEM Bu hoşuma gidecek sanırım. Tamam. Oldu mu?

UMUT Evet, güzel görünüyorsun.

(Umut, Cem'in ellerini vücudunun arkasından bantlar)

Bunları izlerken düşünüyorum. Aynı şeyler aklımda dönüp duruyor. Durduramıyorum. Neden ben? Neden? Neden?

CEM Filmde bu sırada ne oluyor?

UMUT Hiç. Filmde hava sıcak ve...

(Aniden bezle Cem'in suratına çuvalı geçirir ve bantlamaya başlar)

Hangisi daha kötü diye düşünüyorum. Ben sadece... Onların başına gelenler o kadar kötü değil, savaşta falan ölenlerin yani. Onlar için hayat böyle bir şey abi... Fakir doğuyorlar yani hep başka bir sınıf olacaklar, bunu biliyorlar. Ya biz? Bizim için hep bir üst var, daha yukarıda bir yer var, hep kovalıyoruz... Neyi, kimi, ne için bilmiyoruz. Neden beni oyundan attınız? Biz iyiydik... Ben öyle olduğum yerde kalabilirdim... Daha fazlasını istiyordun değil mi? Daha iyisi! O yüzden benim gitmem gerekiyordu.

(Bu sırada bir kâğıda numara yazar ve çuvalın önüne yapıştırır)

Herkese numara veriyorlar filmde. İsimleri yok. Numaraları var.

(Cem'in sesi çuvalın içinden gelir)

CEM Ben bu yaptıklarından sıkılmaya başladım Umut... Oynamak istemiyorum–

UMUT Onlar böyle diyemiyorlar Cem! Onların ko-nuşmaya hakkı yok. Sadece diz çökmüş güneşin altında bekliyorlar.

(Duraksar)

Siz. Sen ve Deniz...

CEM Hadi yeter. Çıkar şunu kafamdan.

UMUT Sürekli bir şeylerden bahsediyorsunuz. Ben yi-ne sıkılıyorum. Diğerlerinden farklı değil ama sıkıntı daha başka bir yerde–

CEM Umut!

UMUT Sürekli, sürekli ben köşeye sıkışıyorum. Bunlar midemi bulandırıyor. İğreniyorum anlıyor musun? Neden? Neden sürekli bunları konuşuyorsunuz? Bunlar çok, çok iğrenç Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı! Anlıyor musun? İçim sıkılıyor, nefes alamıyorum. Sizin yanınızda nefes alamıyorum. Eskiden biz konuşurduk ve iyi, iyi gelirdi. Kimse benimle konuşmuyor Cem, beni

yolladıklarından beri, yokmuşum gibi sanki hiç olmamışım gibi... Doğru diyorsun abi, ben kimim ki? Biliyor musun, bazen geceleri dışarı çıktığımda insanlarla tanışmak için hâlâ orada çalıştığımı söylüyorum ve eski kartlarımı veriyorum... Bu işe yarıyor, yine görünür oluyorum ve o haplar, haplar işe yarıyor.

(Cem artık nefes alamamaktadır)

UMUT Ben bilmiyorum– Kötü– çok, çok kötü... An-lattıklarınızın hepsi. Ben kokmuyorum abi asıl siz, siz kokuyorsunuz. İkiniz aynı kokuyorsunuz. Yalan kokuyorsunuz. Buram buram. Konuşuyorsunuz ve konuşuyorsunuz ve konuşuyorsunuz. Yalanlarınız yüzünden kulaklarım kokuyor.

(Cem'in ayaklarını birbirine bantlar)

UMUT Filmdekilerin konuşması yasak. "Yedi numara ayağa kalk"

(Bekler)

"Yedi numara ayağa kalk!"

(Bekler)

Filmde böyle diyor adam: "Susmanızı istiyorum." Sonra üzerinde numara olan adam yüksek sesle dua ediyor. Arapça bir şeyler söylüyor. Kor-kutucu, yani Arapça. Çok korkutucu bir dil abi. Ama askerler korkmuyor. "Yedi numara sana ayağa kalk dedim!"

(Bekler)

Biz iyiydik. Yani iş yerinde... Hep çalışacakmışım sanıyordum. Çok sıkıldım. Her şey bittikten sonra. Ses-sizlik ne kadar korkutucuymuş Cem... Sessizlik çok büyük, zalim bir canavar, seni yakalıyor sonra içine en derin yerlere kadar çekiyor... Hiç... Daha önce hiç sessizliği yaşamamışım. Her şey o kadar hızlıymış ki? Durmak büyük bir felaket gibiydi...

(Bir süre duraklar)

Film, film güzel– Ben sizinle konuşmak istedim.

Ararsınız sandım. Bekledim.
(Bir süre duraklar)
Filmde başka sahneler var...
(Müziği açar. Rahatsız edici bir müziktir)
O adamları bağlıyorlar. Yere, yere sabitliyorlar adamları. Kelepçelerle. Böyle elleri ve ayakları birbirine bağlı. Sonra saatlerce öyle bırakıyorlar, arkada buna benzer bir müzik. Ben bilemiyorum. Dayanamazdım. Senin için fark etmiyor sanırım. Senin için problem yok.
(Işık kapanır)

UMUT Ölü sayısı seksen bir.

7.

UMUT / DENİZ

DENİZ Bu kadar erken mi gitti?
UMUT Evet.
DENİZ Bana mı kızdı?
UMUT Bilmem. Sanırım benden sıkıldı.
DENİZ Neyse.
UMUT Sen nereye gittin?
DENİZ Vera, üst komşum... Endişelenince onunla çıktım. Biraz çay içtik. Sakinleşmiştir şimdi.
UMUT Neden endişelenmiş?
DENİZ Sesimizi duyunca. Aman zaten bir şeye gerek yok. Her halükârda endişeli o.
(Bir an)
UMUT Sen ve Cem?
DENİZ Bir ara. Öylesine bir şeydi işte, ufaktan takıl-dık. İyidir Cem. Patavatsızdır ama iyidir.
UMUT Ama Kerem?
DENİZ Kerem... O da iyidir. Boş ver bunları.
(Bir an)

Uykun mu geldi Umut? İyi görünmüyorsun? İstersen burada kalabilirsin.

UMUT Sadece yorgunum. Hep yorgunum. Uykum var. Uyumak istiyorum durmadan uyumak istiyorum.

DENİZ Aaaa artık rahat uyuyabiliyorsun öyle mi?

UMUT Çok rahat–

DENİZ Eskiden zorlanıyordun sanki?

UMUT O zamanlar çok zordu.

DENİZ Bana bak, yoksa Cem seni sinirlendirdi mi?

UMUT Yok–

DENİZ Ah be Cem? Aptal herif. Bencil itin teki. Sana tavırlarından hoşlanmıyorum. Sen onun gibi değilsin. Daha yumuşaksın.

(Bir an)

UMUT Sen de oradaymışsın?

DENİZ Nerde?

UMUT Karar verdiklerinde. Kimin gideceğine karar verdikleri gün sen de odadaymışsın.

DENİZ O, orospu çocuğu mu söyledi bunu sana? Cem'e mi inanıyorsun?

UMUT Önemli değil. Sadece söyle.

DENİZ Ben ismini filan vermedim senin, odada de-ğildim.

UMUT Gerçekten, artık hiç önemi yok. Sadece söyle, sadece orada olduğunu söyle.

DENİZ Ben– sana söylemek istedim... Seni uyarmak– hatırlasana sana başka bir şeyler bak demiştim... Burada işler pek iyi gitmiyor, iş arasan iyi olur demiştim. Ben seni uyardım.

UMUT En çok neyi özlüyorum biliyor musun? Dinliyor musun?

DENİZ Umut bunları konuşmak için geç oldu. Hem bence Cem de burada olsun öyle, bunları–

UMUT Dinle beni–

DENİZ Bunları konuşacaksak dinlemesem de olur –

UMUT Allah kahretsin, dinle beni Deniz! Ben sizi dinledim şimdi sen beni dinleyeceksin! Tamam mı?

(Deniz başıyla onaylar)

UMUT Biz... Sen, ben ve Cem... Cuma akşam üstü 17:31'de çıkardık. Cem gömleğini çıkarıp aptal tişörtlerinden birini giyerdi. Üzerinde garip renkler olan hatta bazen parlak gümüş renkli şekiller, bir boka benzemezdi ama bizi güldürürdü. Sonra ben şapkamı takardım ve arabaya binerdik... Nereye gideceğimizi bilmeden sadece oradan uzaklaşırdık, keşfe çıkmış gibi öylece yol alırdık, bekleyen kimse yok, soru sormak yok, haberler yok... Sen içki bile içemezdin... Biz gülerdik...

(Bir süre duraklar)

Biz gülerdik... Her seferinde, ilk defa gibi... Sanki gülmek diye bir şey yokmuş da biz keşfetmişiz... Sen, ben, Cem... Ben, ben artık gülemiyorum...

DENİZ Bunlar çok güzel ama çok eskiden–

UMUT Eski mi?

DENİZ Umut çok geç oldu– Benim artık uyumam gerek ve biliyorsun yarın iş... Sonra konuşabiliriz, yine beraberiz. Hem dedim ya eskileri konuşacaksak Cem de gelsin beraber konuşuruz.

(Bir an)

UMUT Beni attıklarından beri tek yaptığım hatırlamak... Ve ölenleri saymak. Yani sadece haberlere çıkanları, camında arkasından gelen sayıları yazıyorum. Bir defterim var. Burada. İç cebimde. Her haber saatinde sanki toplantım varmış gibi ekranın karşısına geçiyorum. Haberler başlıyor, ben sayfanın tepesine tarih atıyorum. 11.11.2008, sonra alt tarafa geçiyorum. Yıl-dız koyuyorum her satırın başına. Raporlarda yaptığı-mız gibi. Hani önemli maddelerin başına koyarsın...

...Yıldız.

...Kuzey'de çatışma 23 kişi. Sonra alt notlar alıyorum. Hani diğerlerinden daha önemsiz ayrıntıları yazarsın o alt maddelere. Alt ayrıntılar çizgi. Baksana şuna hepsi burada. Yazılı. Onları izliyorum. Yüzlerini suratlarını. Bazılarını kayıt ediyorum. Yeniden yeniden izlemek için. Çaresizlikleri ve yalvarışları... Kulaklarımı dolduruyorum... Daha kötü ne olabilir... Bütün Dünya her yer patlıyor, yanıyor, parçalanıyor... Ben bunları hiç fark etme-miştim. Yani şirketteyken.. Onları duymuyordum... Şimdi, şimdi her şeyi biliyorum... Yeterince yakından bakarsan bir ölü, bir ceset göze güzel gelir... Kurtulmuş... Havaya uçmuş ve kurtulmuş. Korkular yok. Düşünsene Deniz, korku yok.

DENİZ Seni anlamıyorum Umut sakin ol.. Yavaş...

UMUT ...Çizgi üç kadın, çizgi altı çocuk. Kadınlar ve çocuklar evde öylece otururken üzerlerine kurşun yağmış... İki tanesinin yüzü parçalandığı için gözleri görünmüyor... Ve çocuklar... Ah ah o muhteşem çocuklar, onları görmelisin.. Benim bildiğim çocuklara hiç benzemiyorlar... Etleri erimiş... Evin her yerine dağılmış... Televizyon bütün ayrıntıları gösteriyor... Kurşun deliklerini.... evde açılan ve kadınlarda ve çocuklarda açılan kocaman delikleri.... İçleri akmış dışarı...

...Yıldız. Doğalgaz patlaması yedi kişi... Geri kalanlar sadece parçalar... Spiker söylemese onların bir zamanlar insan olduğuna inanamazsın....

...çizgi iki kadın, bir çocuk.

....Yıldız. Trafik kazası, üç kişi. Yarışan çocuklar...

DENİZ Sus, lütfen sus... Bunları bilmeme gerek yok. Lütfen istemiyorum!

UMUT ...Yıldız. Tecavüzcü katil iki çocuk. ...Çizgi iki kız.

Bu kim... Bunu biz mi yaptık? Bu adam kim diyorum

kendi kendime, o ben olabilir miydim? Soruyorum..
...Yıldız. Uyuşturucu bir kişi. Kolunda malum iğneyle... ona kim verdi o iğneyi diye geçiyor aklımdan, cevap bulamıyorum... cevap yok, artık hiç cevap yok...

DENİZ Sus yalvarıyorum! Lütfen artık yeter!

UMUT Yıldız. Terör saldırısı on altı kişi.
...Çizgi beş kadın, çizgi yedi çocuk.

DENİZ Saçmalıyorsun! Sus artık! Korkuyorum!

UMUT Neden? Ben buna çok emek verdim... Teker teker değil toplu olarak gidiyorlar...

DENİZ Umut...

UMUT Hepsi, hepsi doğru. Bazılarının altını çizmeyi seviyorum. Daha anlamlı olanların altını çiziyorum. Unutmamak için. Hep unutuyoruz... Yediklerimizden... Unutmamız için yediriyorlar. O yüzden yemiyorum...

DENİZ Korkunç–

UMUT Sadece yazıyorum. Onlar söylüyor ben yazıyorum. Sıkılıyorum. Geçen gün şöyle bir şey söylediler: "Ölü sayısı tahammül sınırını aşmıştır!" Düşünsene ölümle ilgili hesaplanabilir ve tahammül edilebilir bir sınır var. Kaç ölüye tahammül edebilirsin Deniz? Komik değil mi? Anlattığın çocuklar. Onları biliyorum. Onları anlayabiliyorum. Yani yaptıkları normal. Burası güvenli bir yer, sessiz. Buraya bir şeylerin ulaşmayacağını düşünüyorsun değil mi? Ben de öyle düşünü-yordum. Hiçbir şey bana ulaşamaz. O haberleri geçi-yordum, duymamazlıktan geliyordum. Ben onlardan biri değilim. Benim başıma kötü bir şey gelmez. Bir anlamı yoktu o haberlerin. Cem gibi önemsemiyordum. Başıma ne gelebilirdi ki? Sonra birden...
(Duraksar)
...Şu bıçak takımı. Güzel görünüyor.
(Bir an)
Kimseyle konuşamıyorsun. Kimseye şikâyet edemi-

yorsun. Nasıl bir duygu olduğunu bilmiyorsun. İlk günlerde her gece, her gece araba ile dolaştım. Bir yere çarpmak istedim. Bilerek değil. Yanlışlıkla. Aniden. Aklımdan geçiyorsunuz. Telefona bakıyorum, arıyorum. Cevap yok. Araba bir yerlere çarpsın. Lütfen, lütfen bir yerlere çarpsın. Tek bir parçamı bile bulamasınlar. Olmuyor. Olmuyor. Şirketin etrafında dönüp durdum. Her gün mesai saatinde geldim ve 17.30'a kadar binanın çevresinde döndüm. Uzaklaşamıyordum. Başka yapacak hiçbir şeyim yoktu, hiçbir şey... Bütün gün dönüyordum aynı yerde... Şey gibi.. Şey...
(Duraksar)
Atlıkarınca...
(Işık kapanır)

8.

UMUT / VERA

VERA Ben sadece sesler duydum.
UMUT Sorun yok. Biz biraz fazla içtik...
VERA Ben özür dilerim ben–
UMUT Sen Vera'sın...
VERA Ama nasıl–
UMUT Deniz'in üst komşusu... Seni anlattı biraz.
VERA Bu hoş bir şey... Ya da aslında, yooo hayır bu iyi bir şey değil, yani benim haberim olmadan benden bahsetmesi pek ne–
UMUT Endişelenmene gerek yok, sadece üst komşu olduğunu biliyorum.
VERA Yine de... Neyse... Ben de sizi biliyorum, isimlerinizi değil tabii ama işte–
UMUT Ne–
VERA Arkadaşlarıymışsınız. Aslında beni de davet etti...

Fakat bu saatte başka birinin evinde olmak biraz–

UMUT Anlıyorum. Önemli değil. Tanıştık işte...

VERA Gerçekten yani belki o kadar kötü değilsiniz... Hatta belki iyisinizdir ama işte–

UMUT Biz iyileriz. Yoksa güvenlik bizi içeri almazdı değil mi Vera?

VERA Evet. Doğru ya!

UMUT Hadi onlar aldı, sence Deniz evine kötü birini alır mı?

VERA Yooo. Hiç hiç sanmıyorum.

(Bir an)

O nerede? Deniz?

UMUT Uyuyor.

VERA Sonunda uyuyabilmiş ne güzel.

UMUT Sana da söyledi demek?

VERA Demin çay içerken söyledi. Pek uyuyamıyormuş. Ben de uyuyamıyorum. Sen?

UMUT Ben çok rahat uyurum. Eskiden uyuyamaz-dım ama şimdi çok rahat.

VERA Bu çok özel bir şey... İyi bir uyku en son ne za-man uyudum hiç hatırlamıyorum.

(Duraksar)

Ne olacağını bilemiyorsun. Her an bir şeyler olabilir...

UMUT Bunları düşünme, kötü şeyleri düşünme. Burası çok güvenli ve güzel bir yer. Kötü bir şey olacağını san-mam...

VERA Evet ama aklıma geliyor. Engel olamıyorum. Şu çocuklar yüzünden galiba...

UMUT Hangi çocuklar?

VERA Boşver–

UMUT Biraz dışarı çıkmalısın.

VERA Sanmıyorum.

UMUT Bu sana iyi gelebilir. Güzel bir yürüyüş sonrası çok rahat uyuyabilirsin. Eskiden ben kapalıydım. Yani hep

bir yerlerde kapalıydım. İş yerinde, sonra barlarda, cafelerde, evde... Bir süredir hiç kapalı alanlara girmiyorum. Şimdi daha iyiyim.

VERA Sana bıçak takımını gösterdi mi?

UMUT Evet güzel bir takım değil mi?

VERA Ben tavsiye etmiştim, aynısından bende de var.

UMUT İyi bir arkadaşsın...

VERA Sanırım...

UMUT Herkes uyudu. Burası gerçekten sessiz.

VERA Sen uyucak mısın?

UMUT Evet uyumak istiyorum ama sanırım burada uyumayacağım.

VERA Ben eve gitmek istiyorum ama hep böyle oluyor. Evden çıkınca geri dönemiyorum.

UMUT Dışarı çıktığında eve biri girdi sanıyorsun–

VERA Evet, evet–

UMUT Seksen iki oldu biliyor musun?

VERA O kadar oldu mu? Seksen iki sivil... Çok fazla..

UMUT Sen haberleri takip ediyor musun?

VERA Evet. Bütün gün evde oturunca. Aklımda tutuyorum. Aslında tutmak istemiyorum ama işte aklıma takılıyor. Demek seksen iki oldu.

(Bir an)

UMUT Sapları ne renk? Senin bıçak takımının. Buradaki yeşildi.

VERA Siyah. Görmek ister misin?

UMUT Tabii...

VERA Gerçekten mi?

UMUT Hem sen şu çocukları anlatırsın.

VERA Çay içer misin?

(Vera ve Umut çıkarlar.

Tüm ışıklar iyice açılır.

Seyircinin gözünü rahatsız edecek kadar ışık vardır.)

SON

OYUNLAR ÜZERİNE YAYINLANMIŞ ELEŞTİRİ YAZILARI

EVİM! GÜZEL EVİM!

1.

"Herkesin Evinde Bir Oda Eksik"

Füsun Demirel BuluTiyatro'da Yeniden Sahneye Dönüyor

Seçkin Selvi

EVİM! GÜZEL EVİM!
Yazan- yöneten: Ebru Nihan Celkan, *Işık tasarımı*: Alev Topal, *Müzik*: Ekin Sanaç, *Sahne tasarımı:* Cenk Karayazgan, *Kostüm tasarımı*: Hülya Celkan, *Efekt tasarımı:* Didem Gençtürk,
Oynayanlar:
Burcu Çelik/ Füsun Demirel/ Özge Ertem/ Fatih Özkan.

Yazının başlığı sevgili dostum Özdemir Asaf'ın bir şiiri; gerçekten de aile çevresindeki bunalımlar, baskılar, kopukluklar, daralma halleri, duvarların insanın üstüne üstüne gelmesi hep kaçacak fazladan bir oda, bir başka deyişle "nefes payı" olmamasıyla ilintilidir. Üstelik bu evlere dışarıdan bakıldığında eksiği, kusuru olmayan, her şeyin tıkırında olduğu bir aile izlenimi edinilir; oysa o ferah feza görünen evlerde hep bir oda eksiktir. Onların yaşamı da tıpkı gerçekten "eksik odalı" evlerin sınırlı, kısıtlı, sıkıntılı yaşamından pek farklı değildir. Özellikle de erkek egemen toplumda, dışarıdan mutlu mesut görünen evlerin kapısını biraz aralayınca bu gerçeği görürsünüz. İşte *"Evim! Güzel Evim!"* oyunu da o kapıyı aralayan bir yapıt olarak Asaf'ın şiiriyle örtüşüyor.

İzleyicilerin *"Tilt", "17:31", "Tetikçi", "Nerde Kalmıştık"* ve *"Kimsenin Ölmediği Bir Günün Ertesiydi"* adlı oyunlarıyla tanıdığı **Ebru Nihan Celkan**'ın yazıp yönettiği bu yeni oyunu, sevişe-

rek evlenmiş, iki de kızları olmuş, bahçeli ev hayalini bile gerçekleştirmiş bir çifti tanıtıyor bize. Erkek mülkiyeti ve egemenliği altında aile olmanın ne demek olduğunu irdeleyen oyun ilerledikçe, kızların evdeki baba baskısına ve babanın anneye uyguladığı şiddete daha fazla dayanamayarak evden uzaklaşıp ayrı evde yaşamayı seçtiklerini öğreniyoruz. Anne ise kendine biçilmiş "Evim! Güzel Evim!" teraneli toplumsal rol modeli çerçevesinde bağrına taş basmayı sürdürüyor. Üstelik o baskıcı babanın, o eli ağır kocanın aslında çok da sevecen olduğunu, hele hele ilk tanıştıkları zamanki aşkını hâlâ sürdürdüğünü savunuyor. Buna inanıp inanmadığı, dahası kendi sevgisinin hâlâ sürüp sürmediği bile su götürür bir olgu.

Oyunun Yorumu

Sıradan bir ailenin sıradan öyküsü, başka bir yorumla yazılıp oynansa sıradan bir oyun olmaktan öteye gidemezdi. Oysa Ebru Nihan Celkan, çok iyi özümsediği bu dokuyu sahneye de kendisi taşıyarak zenginleştirilmiş katmanlı bir yapıt ortaya koyuyor.

Çok dramatik bir özü, epik bir yaklaşımla açık biçim uygulayarak yabancılaştırmayı başarıyor. Bir yandan da oyun düzenindeki incelikli yerleştirmeleriyle tragedyaların mitolojik ilişkilerine gönderme yapıyor. Anne ve kızlar, sahnede olmadıkları bölümlerde, salonun dışına çıkmadan sahnenin kıyısında otururken, baba evin normal düzleminden yukarıda, Olimpos'taki Zeus gibi koltuğuna kurularak ailenin üzerine yıldırımlar yağdırmaya devam ediyor.

Annenin ve kızların babaya hitap ederken Olimpos'a bakmadan, odanın diğer köşesine yönelerek konuşmaları aile içindeki kopukluğu belirginleştiriyor. Onlar babayı odanın içinde bir yere konumlandırırken, babanın yukarıda kalmayı sürdürmesi ailesine bakış açısını vurguluyor.

Dışarıdan gelenlerin gelişi kapı ziliyle duyuruluyor, ancak dekorda somut bir kapı yok ve kapının açılışı kanadın iki yanındaki iki kişinin ışıkla buluşması biçiminde gerçekleşiyor. Burada

Alev Topal'ın ışık tasarımını kutluyorum. Cenk Karayazgan'ın sahne tasarımı da oyunun kavramıyla tamamen örtüşüyor. Herhangi bir duvar, kapı, pencerenin yer almadığı sahne, insanın üstüne üstüne gelen duvarları daha da somutlaştırıyor.

22-23 yıl gibi uzun bir aradan sonra yeniden sahneye dönen **Füsun Demirel**, hem âşık, hem sinmiş, hem bağrına taş basan kadını, hem sevecen, hem de kızlarını babaya, babayı da kızlara karşı korumaya çalışan anneyi sesiyle, bedeniyle, yüz ifadesiyle nüanslı bir başarıya götürüyor.

Burcu Çelik, babayla birlikte maç seyredecek kadar ona yakın, ama kendisinin, kardeşinin ve annesinin kişiliklerini korumaya da bir o kadar azimli Umut'u başarılı bir karakter çalışmasıyla sahneye taşıyor. Sahneye çok yakışan fiziğiyle Yasemin'i oynayan Özge Ertem gerektiğinde baş kaldırmasını bilen küçük kızda başarılı. Baba Fatih Özkan, çok genç bir oyuncu olmasına karşın o ataerkil babayı abartıya kaçmadan, en sakin görüntüsüyle inandırıcı kılıyor.

"Evim! Güzel Evim!" dönemin kaçırılmayacak yapımlarından biri.

Milliyet -Sanat Dergisi, Şubat 2014, Sayı: 659

*

2.

EVİM, GÜZEL EVİM

Mehmet Bozkır,

"Evim! Güzel Evim!" iddiasız, yalın bir oyun. Ne hikâyesinde ne kurgusunda sürprizler var. Bu haliyle bize yeni şeyler söylemiyor, bilmediğimiz şeyleri göstermiyor. Ancak önemli bir işlevi var ki o da sadece bu dört kişiye değil, kendimize de bakmamızı sağlıyor. Babaya, anneye, çocuklara baktıkça bu karakterleri nasıl bu kadar iyi tanıyoruz, bu hikâye neden bize bu kadar tanıdık geliyor gibi soruların cevaplarını vererek kendi hesaplaşmamızı, yüzleşmemizi yapıyoruz.

Ebru Nihan Celkan'ın rejisini genel olarak beğenmekle birlikte özellikle sevdiğim ve belirtmek istediğim hususlar var. İlk

başta, babanın bütün bir oyun boyunca oyun alanının dışında ve daha yüksekte kalan kırmızı bir koltukta oturması fikrinin metne çok şey kattığını söylemeliyim; anneleriyle sıcak bir ilişkisi olan kızlar karşısında babanın aslında sadece eşinin değil, üçünün de çok uzağında olduğu ve ailenin içinde yer almadığı hiç söze gerek kalmadan anlatılmış. Kızların çocukluklarına dair anılarını ve aslında aileye dair önemli şeyler anlattıkları sahnelerde genel ruh hallerinden ve oyundan sıyrılışları hem hikâyenin etkisini arttırmış hem de geçmiş zaman olgusunu güçlendirmiş. Yine annenin babayla sertleşen tartışmaları sırasında ve nihayet gelinen noktada şiddet ortaya çıktığında çiftin arasında hiçbir temas olmaması kaba bir anlatımın önüne geçmiş.

Genel olarak can yakan, iç burkan oyunda seyirciye nefes aldırmak için hoş anlar eklenmiş, yüzümüzü güldürecek anılara da yer verilmiş. Bu anların yeri ve oranı yazar ve yönetmen olarak Ebru Nihan Celkan'ın başarılı olduğu yönlerden birisi.

Mimesis Dergisi, 29/07/2014

"17.31" Oyunu

"Ne Kadar Tüketirsek O Kadar İyi..."

Betül Memiş

Umut, Deniz, Cem ve Vera. "*17.31*"in kahramanları... Hikâye metropolde geçiyor; 'modern-steril' bir rezidansın, bilmem kaçıncı katının şık döşenmiş bir dairesinde. Farklı jargonlara sahip üç arkadaş: Umut, Deniz ve Cem. Bir de yaşamaktan ve kendinden kaçan naif bakışlı Vera. 2009 küresel kriz beyaz yakalıları vuruyor. Ama ne vurmak! Beylik harfleriyle ortalığı kahramanlık hikâyelerine boğan ABD ve AB de nasibini alıyor bu krizden. Gitmesi gerekenler gidiyor, kalanlarsa devam ediyor. İşte bu krizin biçimini bozduğu gençlerden biri de Umut. "*17.31*", gidenlerin ve kalanların perspektifini mercek altına alıyor. 'Kurumsal'ın gündelik yaşamı dışlayan ve yok sayan yapısına, şiddeti-tüketimi normalleştiren, kendi kurallarını koyan ahlak anlayışına ve beyaz yakalıların umutsuzca mutluluk arayışına sansürsüz bir bakış atıyor. Ne kadar çok tüketirsek o kadar iyi ilkesiyle, tükete tükete kendini kaybetme arzusunun altını deşiyor, düzene sert vuruşlarla...

Deniz, Cem, Umut ya da Vera; biraz ben, biraz sen, biraz da onlar aslında. Sahte mutlulukları, huzursuz yaşamları, yığılan tatminsiz hırsları, reklamların cephesinde sürdürülmeye çalışılan bir avuç "mış" gibi aşkları, çığlıkları ve umutları...

Ama bir de unuttukları ile kendini aşağılanmış ve kurban hisseden Umut var. İşte bir gün "Neden ben?" sorusu geliyor Umut'un kafasına. İşte o zaman Umut, kendi 'araf'ından çıkıp yüzleşmeye geliyor Deniz ve Cem ile. Başkalarına göre, "hayatta dikiş tutturamayan" Umut'un biraz kendiyle, biraz sistemle ve çokça da arkadaşlarıyla yüzleşmesi başlıyor.

Haber-Türk, 26 Kasım 2010

"...Evim! Güzel Evim!
Bu oyun, ölüm istatistiklerine konu olmayan,
hayatları boyunca şiddete maruz kalmış kadınların
ve çocukların hikâyelerinden sadece biri.
Her evde yaşanan, herkesin bildiği ve sustuğu
'sır'ların tartışıldığı bir oyun.

17.31,
benim de parçası olduğum 'beyaz yakalılar'
ve onların hayatı algılayışlarına ait bir kesit.
2009'da global ekonomik kriz yaşanırken
hiç beklemediği bir şekilde konforlu işini kaybeden
Umut ile işyerindeki en yakın iki arkadaşı bir araya gelirler.
Arkadaşlık, evlilik, aile, şirket gibi
kelimelere yüklenen anlam
'içerdeyken' ve 'dışardayken' nasıl görünüyor?..."
Ebru Nihan Celkan

9 786055 127862

Kapak Tasarımı: Mengü Ertel